Ára 1 forint.

Ludas Matyi

XIII. évfolyam 14. szám. 1957. május 23.

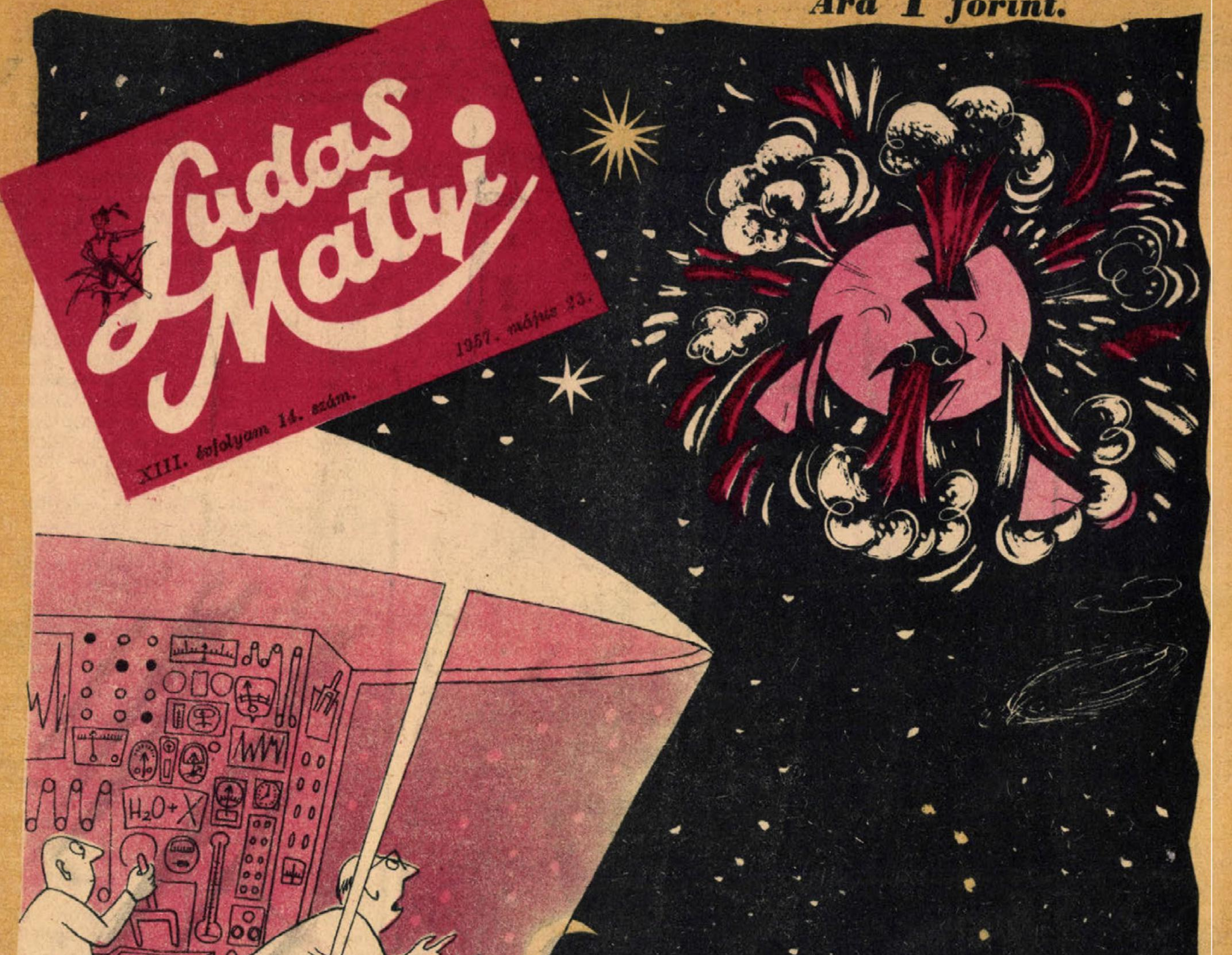
H₂O+X
ATOMFIZIKAI
KISÉRLETI
INTÉZET
VASVÁRI

Vasvári Anna rajza

— Well, úgy látszik, azon a bolygón már előbb tartanak!

Újszülött

Szür-Szabó József rajza

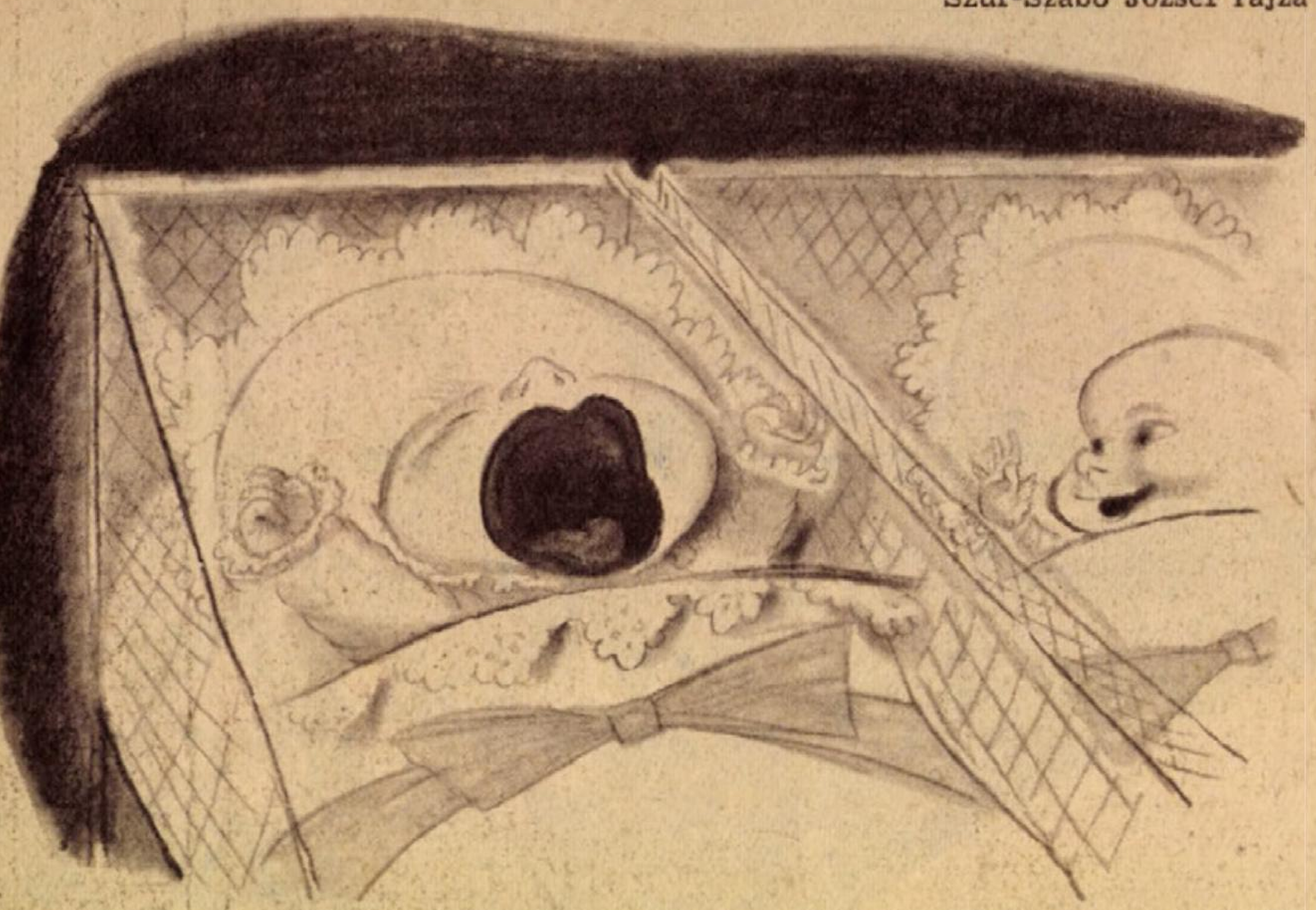

— Nézd, öcsikém ... nem kell mindent olyan sötéten látni ...

Nehéz elhinni

Pusztai Pál rajza

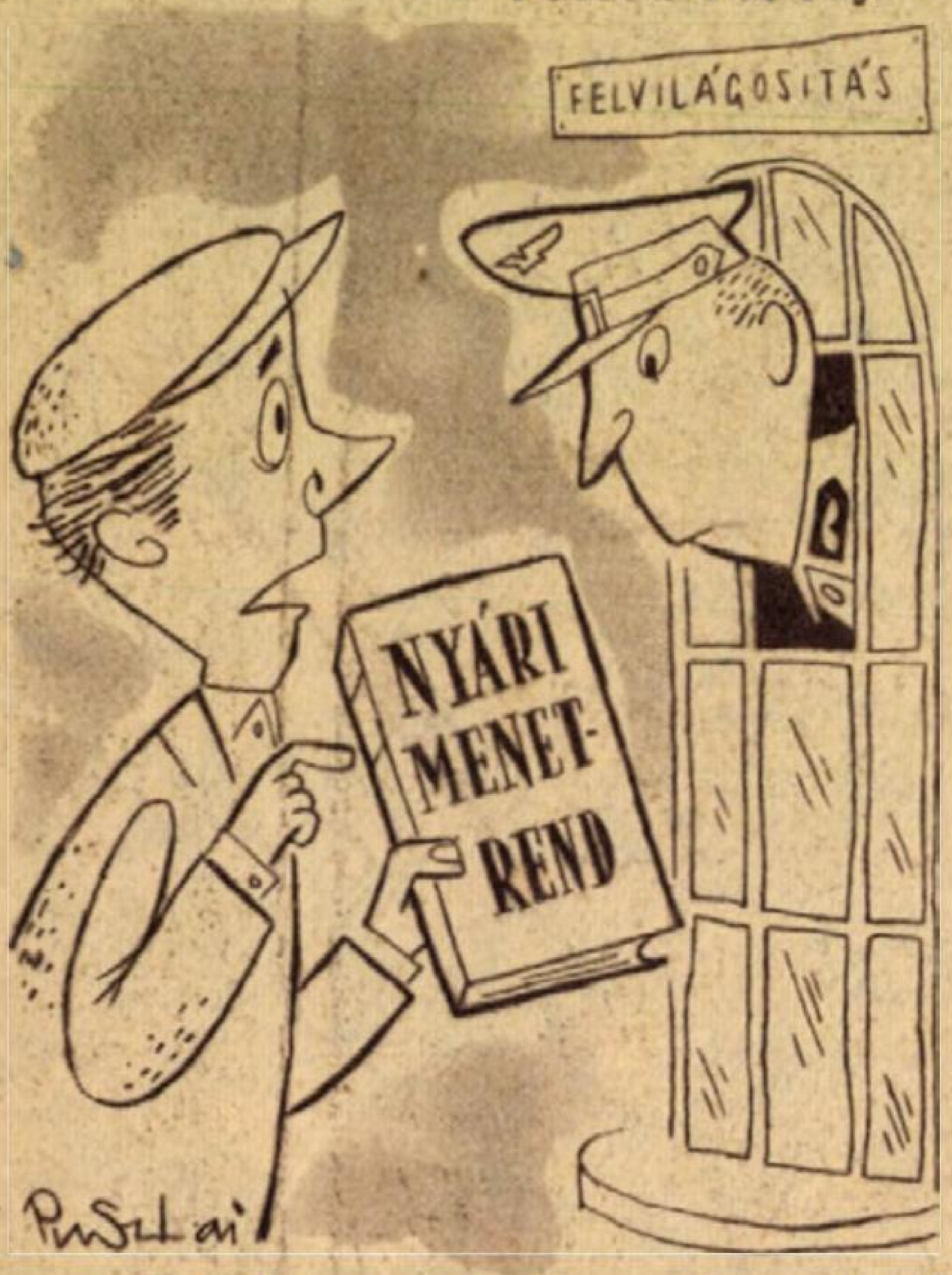

— Tessék mondani, elképzelhető, hogy a vonatok valóban eszerint fognak közlekedni?

Miniatür könyveket hoznak forgalomba

Sándor Károly rajza

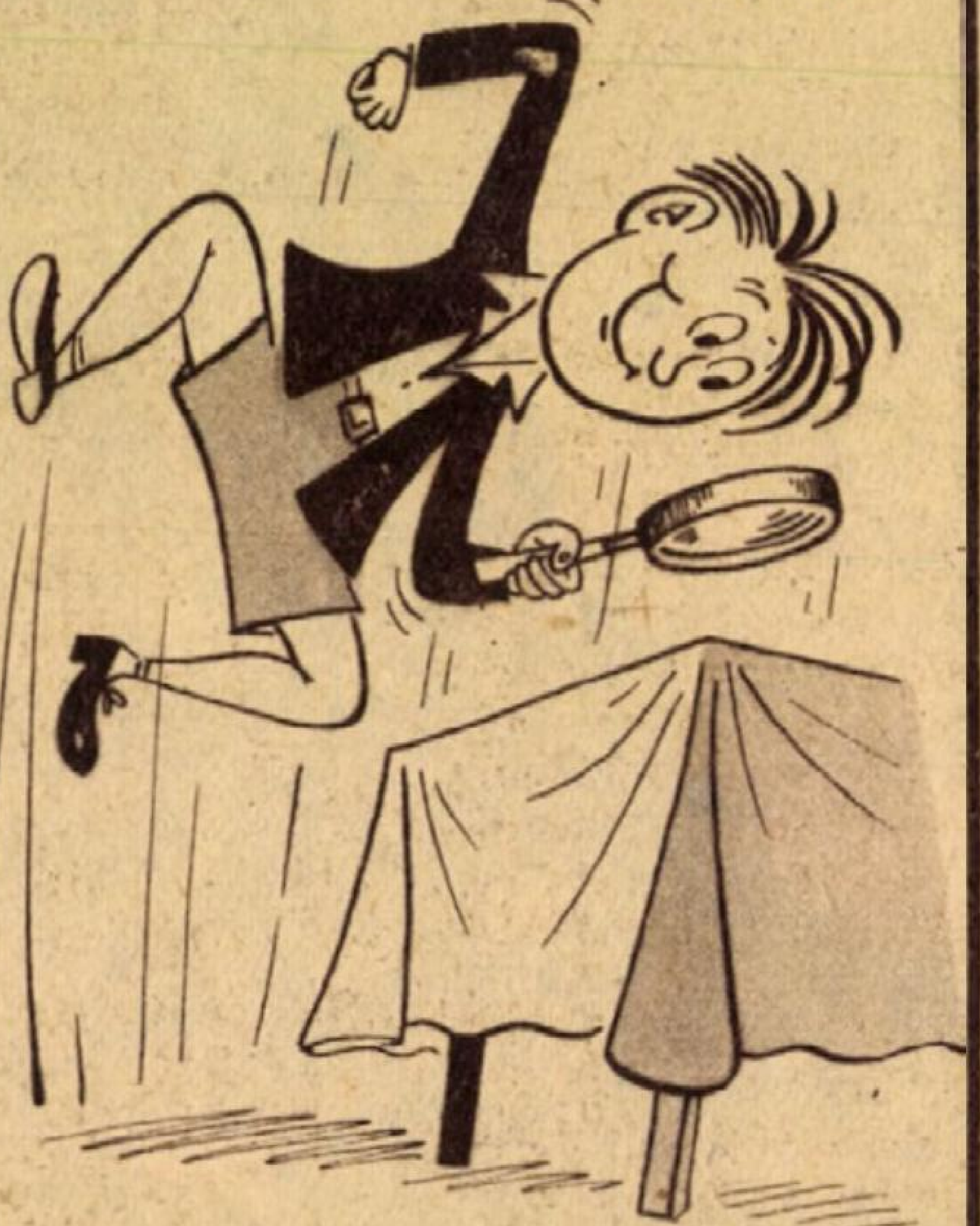

Pistike Boccacciót olvas.

Ez aztán a találmány!

Hegedűs István rajza

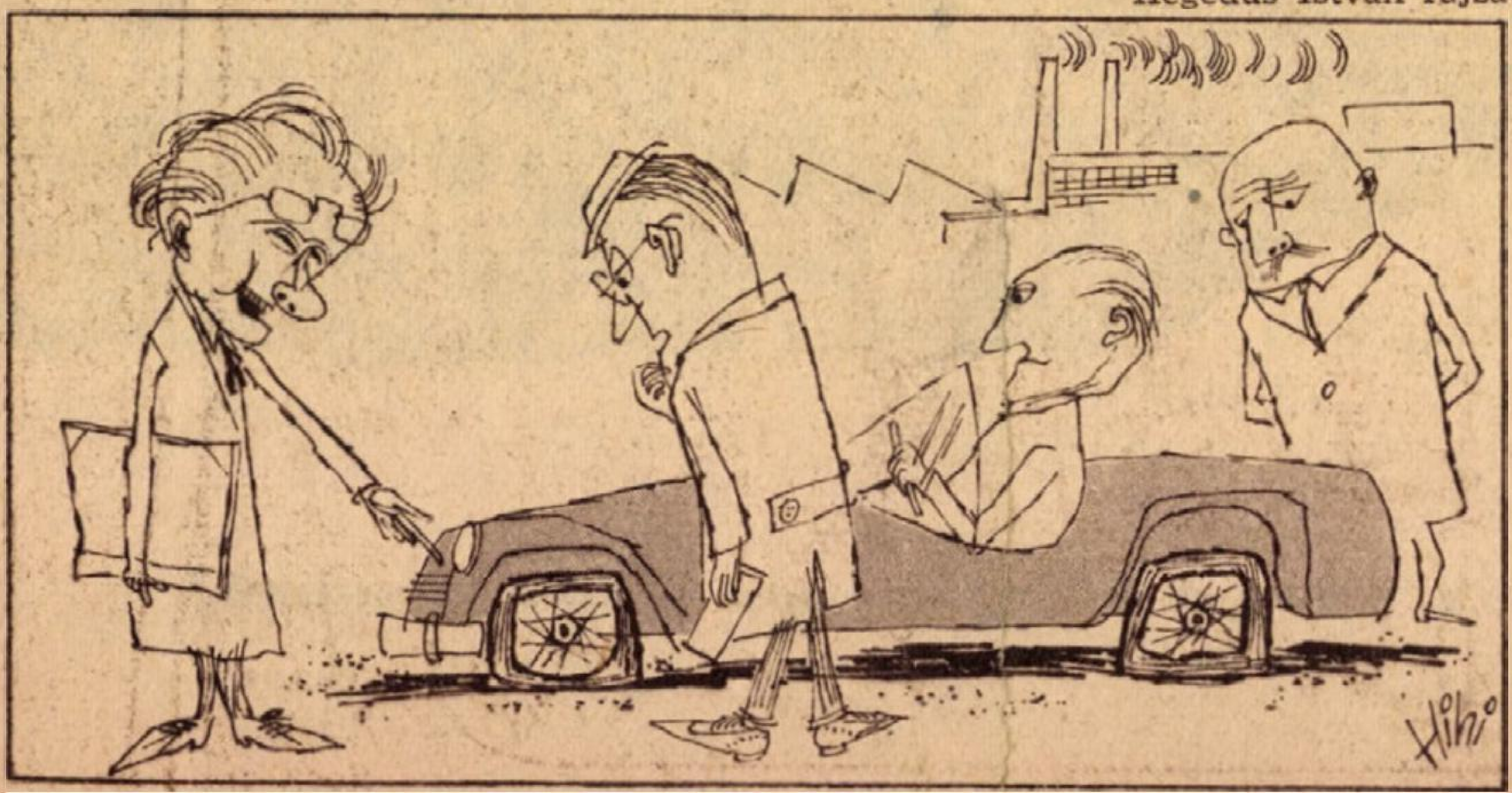

Feltaláló: A szögletes kerekek lehetetlenné teszik a gyorshajtást ...

Pesti tudósítónktól

TANÁR ISMERŐSÖM, aki lelkes Fradi-szurkoló, panaszkodott a drágaságra. Kolompot vásárolt ugyanis, hogy kedvenc csapata góljai után megfelelő módon kifejezést adhasson érzelmeinek. Kolomp nélkül a labdarúgó szurkoló félkarú óriás. Igen ám, de meglepetésére a kolomp jóval drágább volt, mint gondolta. Lényegesen olcsóbb kolompra számított.

Valóban, a dolog lehangoló. Ki hinné, hogy nálunk ilyen súlyosak a kolomp-viszonyok. Az ember nem is érti, hogy egy fejlett mezőgazdasággal rendelkező ipari országban mi indokolja a magas kolomp-árakat. Végül is közszükségleti cikkről van szó! Teljesen megértem az illető elkeseredését.

— Éhen kell dögleni! — sóhajtotta bosszús arccal.

CSEND UTÁN vágyakozunk. Csendrendelet van. De mit ér mindez, amikor szervezetten, vállalatszerűen folyik a harc a csend ellen. A Békési utca és a Rökk Szilárd utca sarkán láttuk az alábbi ijesztő táblát:

Tér- és teremhangositó szolgálat.

Rettenetes! Mintha nem lennének amúgyis eléggé hangosak a terek és a termek. Lehet, hogy hamarosan kiadják a lármarendeletet?

f. l.

A szimpla

Örökké elégedetlen ismerősöm, aki még hozzá Kázmér névre hallgat, diadalmasan jelentette ki:

— Na ugye?! Tönkretettek bennünket ezzel az áremeléssel. Háromszáz forinttal drágult a szecskavágó.

— Pont szecskavágót akart vásárolni?

— Azt nem. De a szimpla is rettenetesen megdrágult. Húsz fillérrel.

Esküre emelte a kezét:

— Kutya legyek, ha még egyet iszom életemben ...

Megdöbbentem. Lehetséges, hogy Kázmér fogadkozása után a Balatonba fogjuk önteni a kávét?

Két nap múlva rajtakaptam az eszpresszóban: vidáman szürcsölte a feketét. Még mielőtt kaján kérdéssel illettem volna, magától megszólalt:

— Csak a szimplára szólt a fogadalom! Ez dupla. Hát számít az a negyven fillér??

(s)

Jó reklám

Az egyik philadelphiai mozi a „Tíz parancsolat" című bibliai tárgyú film új, színes, szélesvásznú változatát játssza. A mozi előcsarnokában elhelyezett könyvüzlet ebből az alkalomból a pultra rakta a biblia népszerű kiadását és a következő táblát helyezte mellé:

TETSZETT ÖNNEK EZ A FILM? AKKOR VEGYE MEG EZT A KÖNYVET, UGYANARRÓL A TÉMÁRÓL SZÓL. RITKA ÉLMÉNYBEN LESZ RÉSZE.

Tíz deka

A napokban bementem egy Közért csemegeüzletbe s a megfelelő pult előtt kijelentettem, hogy tíz deka prágai sonkát óhajtok vásárolni. Nyomban kaptam egy blokkot, mellyel megjelentem a pénztárnál. Mire visszatértem a pulthoz, sonkám már az árukiadóban várt rám tűkön ülve. Hazavittem.

Háromnegyed nyolckor kibontottam a csomagocskát, gondoltam, most már megeszem. Hát mit látok? A csomagban tíz deka sonkamaradék volt. Csupa ficli, mócsing, bőr, meg ilyesmi. Gondosan kidobtam a szemétbe, s ekképp elmélkedtem:

Az eladó becsületes jó ember volt. Ki tudja, mióta gyűjtögette ezt a hóbelevancot, melyet nem volt szíve odaadni senkinek, az egyszerű, derék vevők közül. Alkalmas embert várt hozzá, mert valakinek persze oda kellett adnia, hiszen neki súly szerint kell felelnie az áruért. Tán már napok óta lesett valakit, akinek türelmes szelídségében, megértő józanságában megbízhat. Szelíd, bölcs, intelligens és megértő embert várt s nagyot dobbant a szíve, mikor beléptem az üzletbe. „Istenem" — sóhajtotta —, „ha ez a rokonszenves ember sonkát kérne!" És azt kértem. Ő nem habozott. Látta egész megjelenésemen, meleg, barna tekintetemen, finom, halk modoromon, magas, értelmet sugárzó homlokomon, hogy bennem nem csalódhat. Hogy én hiszek az emberekben, s nem nézem, mit adnak a kezembe, s hogy otthon sem fogok megrendülni, hogy a kacat láttán érezni fogom: ezt egy bennem vakon bízó dolgozótársamnak köszönhetem. Mivel fejezhette volna ki jobban bizalmát és nagyrabecsülését, mint azzal, hogy nekem adja a hulladékot?

Így elmélkedtem, s megnéztem magam a tükörben, hogy az elmélkedésemnek van-e tárgyi alapja. És úgy találtam, hogy igen, a segéd jó emberismerő volt, s nem is csalatkozhatott. Bizalmatkeltő külsőm méltó jutalma volt a tíz deka, amit kaptam. Hogy ehetetlennek bizonyult? Istenem... Ha megölelt és megcsókolt volna, azt sem tudtam volna megvacsorázni.

Nem mondom, gondolhattam volna arra is, hogy egy mélészájú maflára várt, akinek mindent oda lehet adni. De csak nem fogom magam öt forint miatt ócsárolni?...

T. L.

Mellékszempont

Toncz Tibor rajza

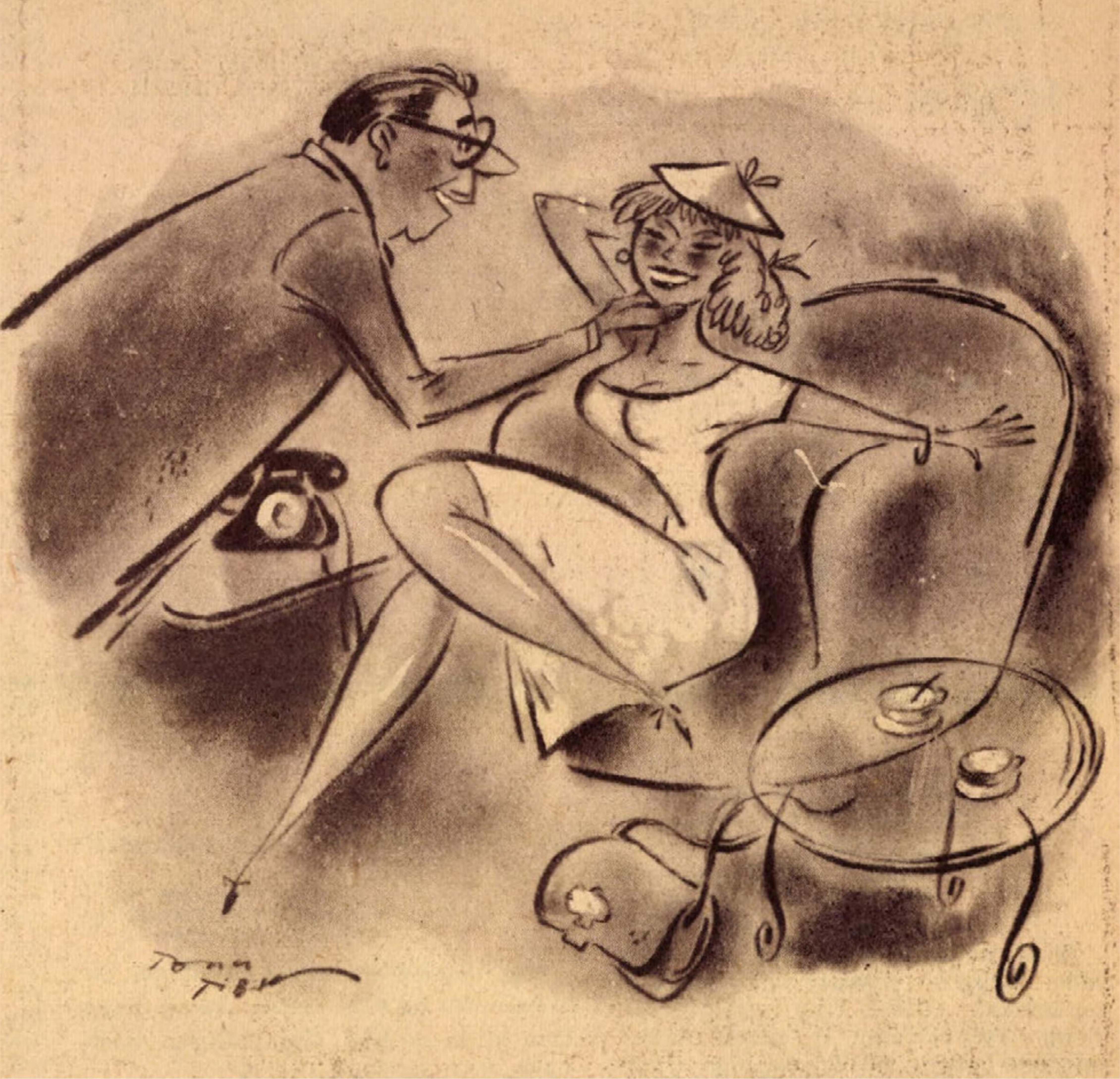

— És mondja, kedves, maga gépírni is tud?...

Mai pesti kirakat

Hegedűs István rajza

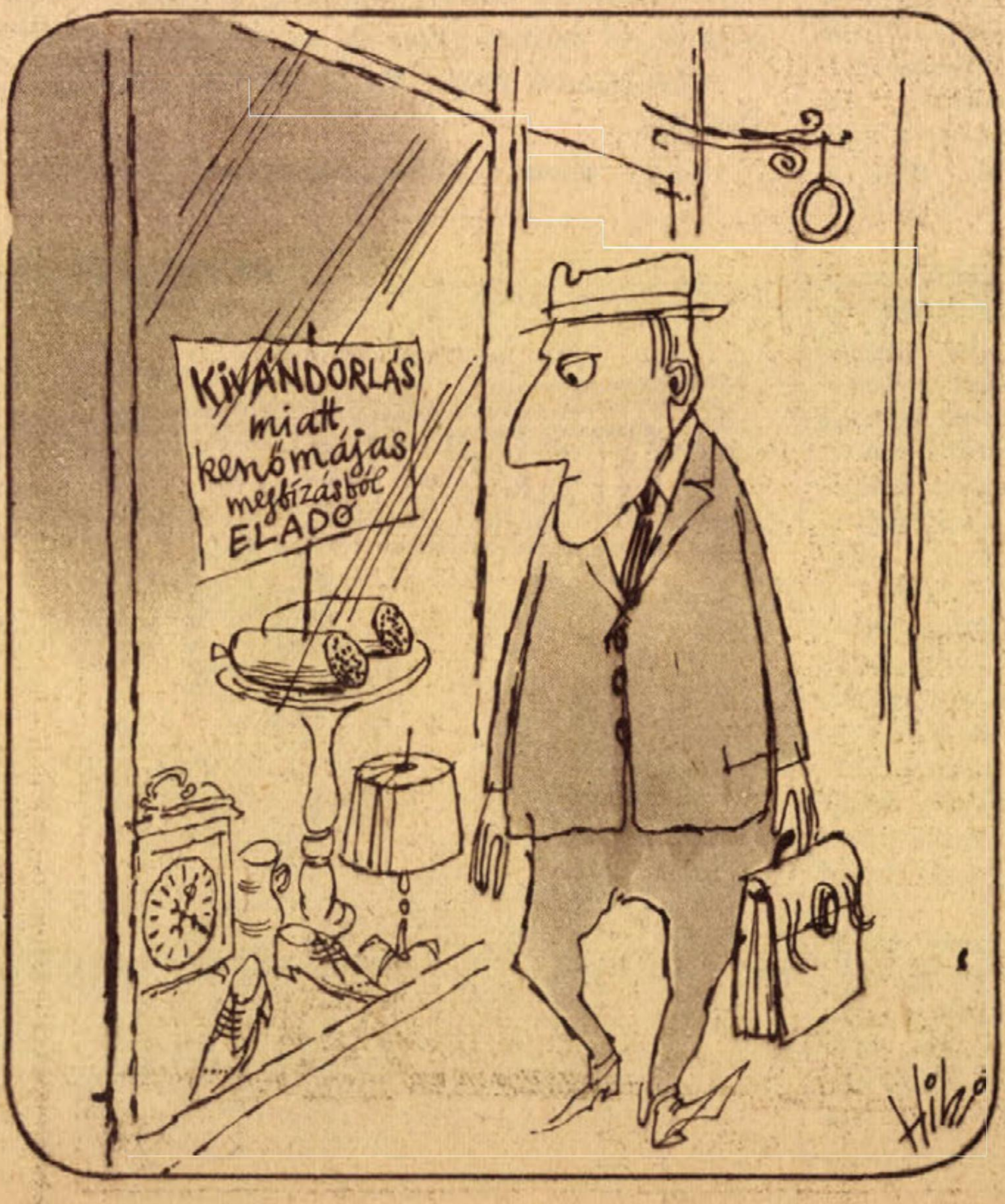
KIVÁNDORLÁS miatt kenőmájas megbízásból ELADÓ

Lefordítom a Rock and rollt

„Lökd és rántsd"
„Dobd és rázd",
„Tépd és rúgd",
Egykép rút.

„Üsd és vesd",
„Nyúzd és ejtsd"
„Tánc és box"
Így is rossz.

E tánc túl
Viharzó.
Kár rá a
Magyar szó.

Járja csak
Az angol,
Maradjon
Rock and roll!

K. Tóth Lenke

Kapálás

Pusztai Pál rajza

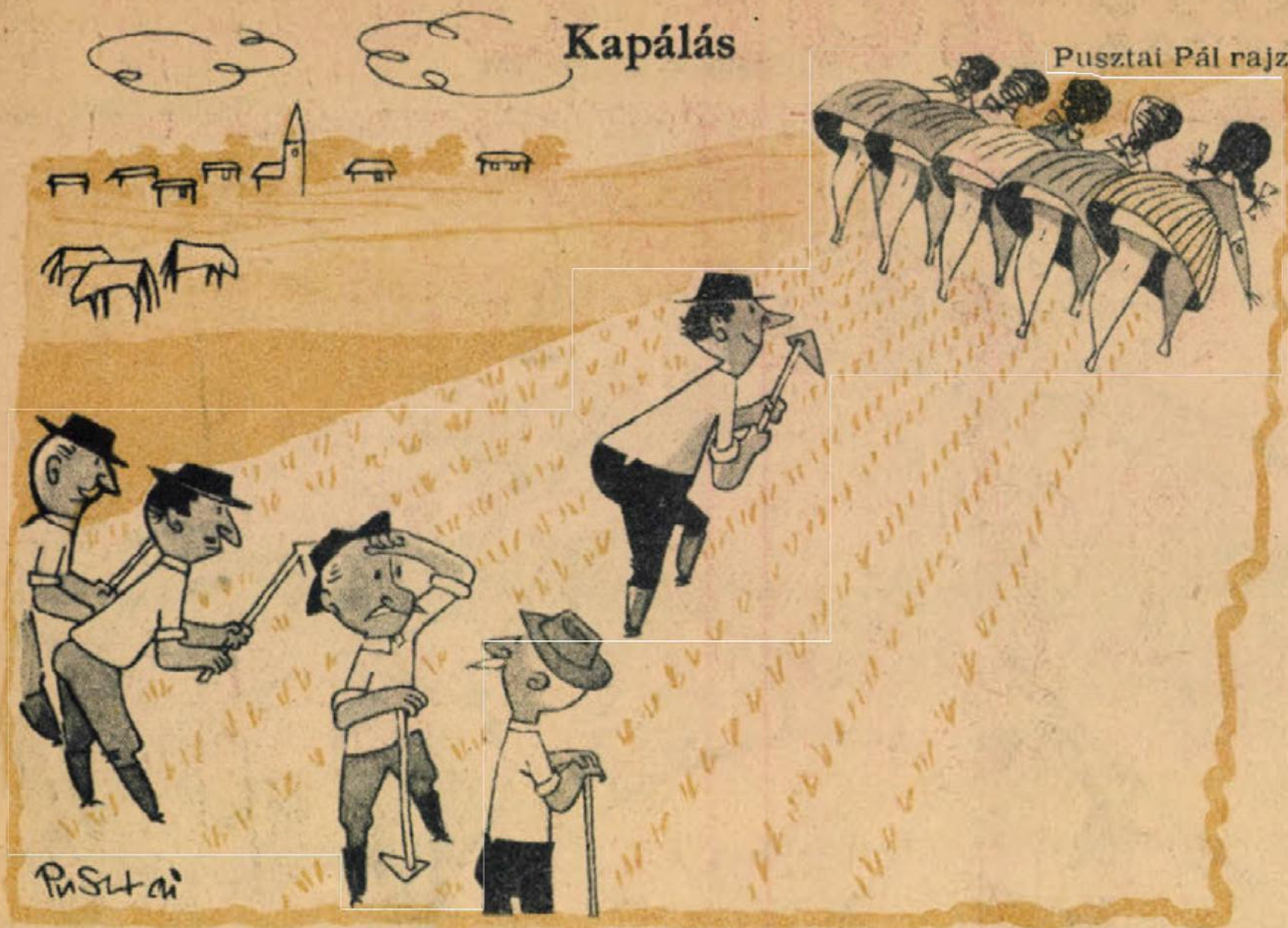

— Lám, a Pista szorgalmasabb . . .
— Fenét, csak fiatalabb!

Pipázom

Azt mondták pipázzam, mert a pipa békít. Békít az asszonnyal, a szomszéddal, az egész világgal, Megfogadtam a tanácsot, mert hadilábon álltam a fentiekkel.

Most néhány hete pipázom. Már jóba vagyok mindenkivel, csak a pipámmal nem. Úgy kezdődött, hogy megvettem. A vételt akkor bántam meg, mikor az első füstkarika felszállt a plafonra.

Azt is mondták, ne szívjak mellre semmit. Én tehát a füstöt sem szívtam mellre. A pipa oldalt kiállt a számból mint egy zászlórúd május elsején. Nem füstölt már, mert nem mertem szívni, nehogy nyelni kelljen. Kárpótlásul rágni kezdtem a szárát. Szét is rágtam. Kicseréltem a szárát. Most már csak szopogatom. Rágyújtani csak akkor szoktam, ha szemüveg van rajtam és ha nem kapok ellenszelet, mert a füst csípi a szememet, de akkor is könnyezek, ha az orromba megy.

Mindennek dacára rendületlenül szívom, mert békében akarok élni a világgal. Nehezen bár, de megy. Csak a pipámat ne gyűlölném annyira. Egy zsúfolt villamoson valaki tövig belökte a számba. Szerencsére nagy a szám és rövid a szár. Kezemet nem mozgathatom szabadon. Tegnap valamit magyaráztam. Egy lendületben messzire kiröpítettem a pipát a saját számból. Mintha szándékosan tettem volna. Legborzasztóbb, hogy már akkor is selypítek, ha nincs pipa a fogam között. Egy sóhajommal valakinek a szeme közé fújtam a hamut. Reméltem, hogy az illető elveszi tőlem a pipát, de nem tette, csak mély megvetéssel hátat fordított.

Lehet, hogy egy szép napon fellázadok a pipám ellen. Nem szívok, nem köpök, nem nyelek, nem fújok, hanem odaadom valakinek, aki jobban meg tudja fékezni fondorlatait, utána újból hadat üzenek az egész világnak. Gondolom, egyszerűbb lesz így és egészségesebb.

Albán Frigyes

Hátha valaki nem ismeri...

A viccirodalom klasszikusai

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy fiatalember reggel gyűrötten, fáradtan állít be a hivatalba, látszik, hogy nem aludt az éjjel. Egy kollegája megkérdi, hogy mi történt vele?

— Kérlek — mondja a fiatalember — egy ismerős családnál voltam vacsorán, ahol vacsora után tombolát játszottunk és én megnyertem a második díjat.

— Mi volt az?

— A második díj az volt, hogy a háziasszonnyal mulathattam át az éjszakát.

— Szerencsés fickó. Na és mi volt az első díj?

— Egy csomag Tihany-cigaretta.

MEMÓRIA

Blecák kartárs tegnap délután így szólt hozzám: „Édes öregem, tudom, hogy neked pompás memóriád van. Megkérlek, hogy holnap reggel juttass eszembe valamit, mert én rém feledékeny vagyok.'' És elmondott egy hosszú históriát arról, amiről neki eszébe fog jutni az, amit nekem eszébe kell juttatni.

Egész úton hazafelé félhangon mormogtam: „Jusson eszembe, hogy holnap reggel a Blecáknak eszébe kell juttatnom valamit.'' Hazaérve szóltam a feleségemnek, hogy szóljon a nagyobbik fiamnak, hogy juttassa eszébe, hogy juttassa eszembe, hogy jusson eszembe, hogy juttassam eszébe a Blecáknak azt a valamit. A biztonság kedvéért csomót kötöttem a nyakkendőmre. Aztán lefeküdtem. Sokáig álmatlanul forgolódtam ágyamon, majd nagy nehezen elaludtam. Reggel összetörve, későn ébredtem. Villámgyors mosakodás, öltözés. Már csak perceim voltak hátra s ekkor észre vettem a csomót a nyakkendőmön. Nem tudom, ki gubancolta így össze, de szórakozhatna a közelebbi rokonaival is! Dühösen csaptam le, és kigombolt ingnyakkal, köszönés nélkül vágtattam el. Öt perc késéssel értem be a munkahelyemre. Délben odajön hozzám a Blecák, és így szól: „Neked olyan jó memóriád van, édes öregem, nem tudod véletlenül, kit kértem meg tegnap, hogy juttasson az eszembe valamit?'' Sóbálvánnyá meredve álltam egy pillanatig, majd boldogan felkiáltottam: „Dehogynem tudom! Nekem szóltál. Én szóltam is a feleségemnek, hogy szóljon a nagyobbik fiamnak — tudod, neki is kitűnő memóriája van —, hogy juttassa eszébe, hogy juttassa eszembe, hogy juttassak eszedbe valamit. Ne haragudj, de a nagy tumultusban elkallódott. Még szerencse, hogy most eszembe jutott! Látod, mégis jó memóriám van. Csak már azt nem tudom, hogy mi volt az a valami . . . ?''

Mire Blecák csak ennyit mondott: „Még jó, hogy nekem eszembe jutott. Ugyanis azt kellett volna eszembejuttatnod, hogy jusson eszembe az a valami, amiről eszembe fog jutni, hogy juttassam eszedbe, hogy juttasd eszembe, hogy juttassam eszébe a Kopácsinak, hogy tegnap megkért, hogy ma reggel juttassak eszébe valamit, amiről eszébe fog jutni valami. Hogy mi az a valami, azt már sajnos én is elfeledtem. De majd neki biztos eszébe fog jutni . . .

S. Nagy István

Tavasz Hellasban

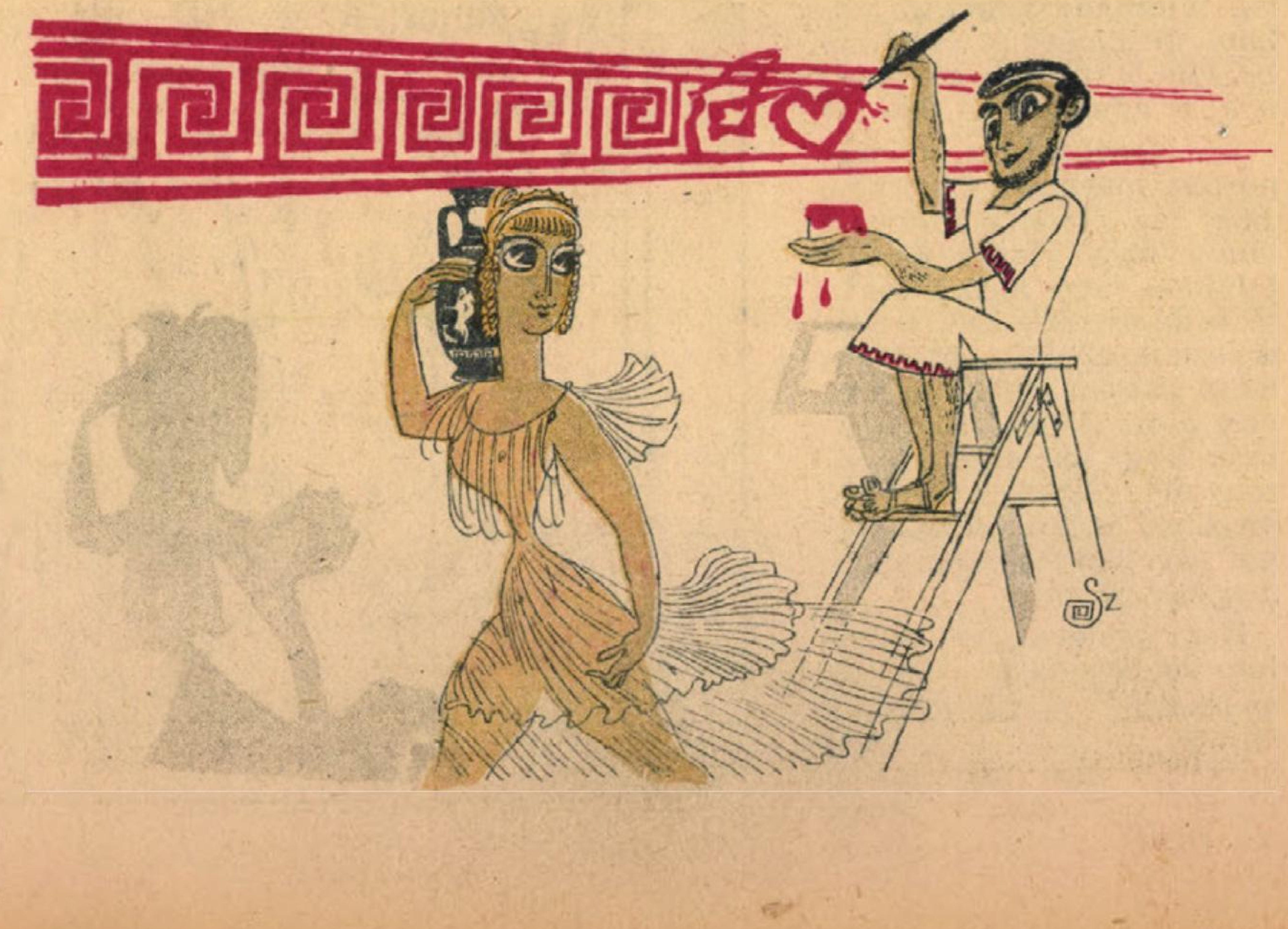

Divatos kis terasz, valahol Pesten...

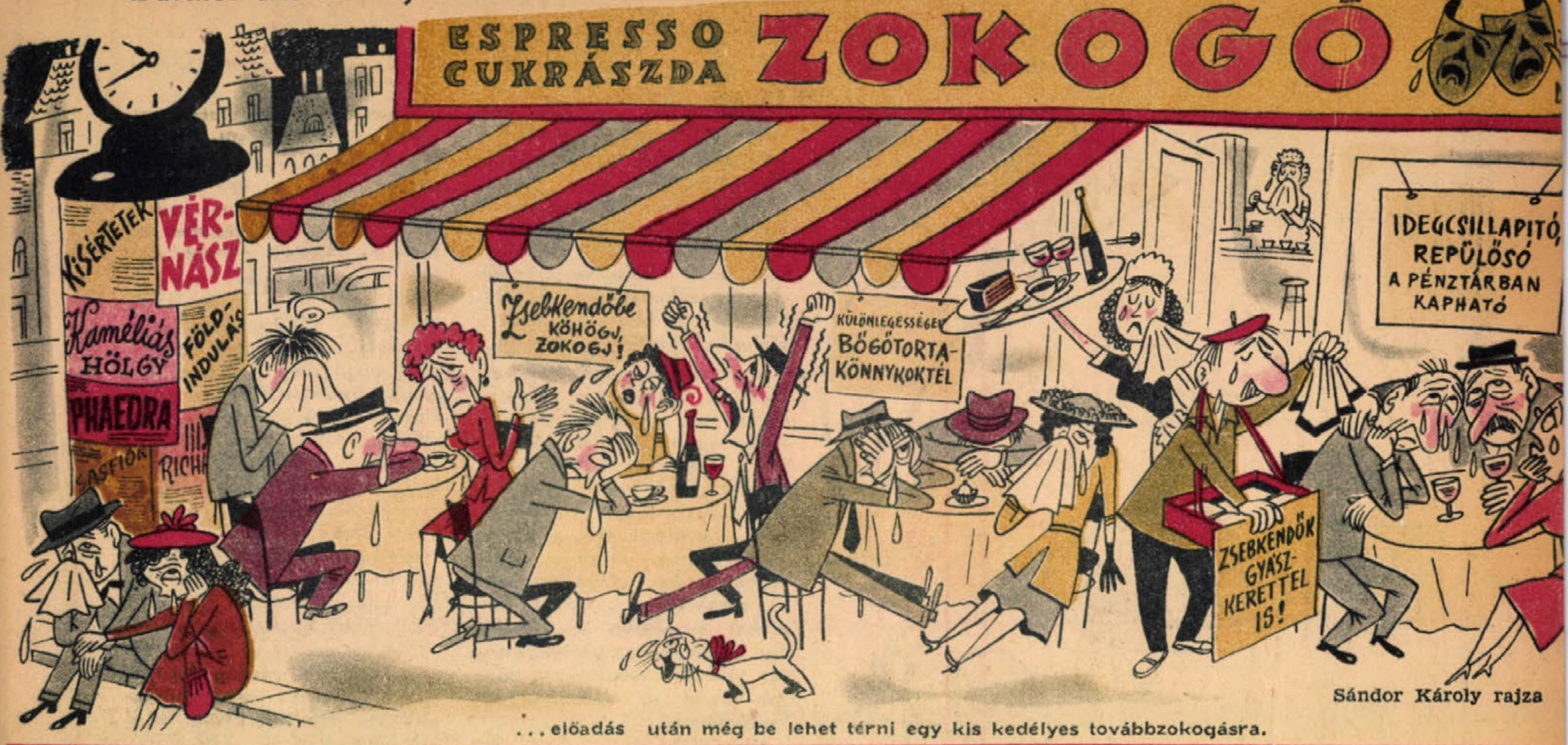

Sándor Károly rajza

...elöadás után még be lehet térni egy kis kedélyes továbbzokogásra.

Mese az eltávozottról

A dunaparti teraszon két idősebb hölgy üldögél. Az egyik krémszínű kosárkalapot visel, a másik turbánszerű föveget. Előttük kiteregetve a kézitáskájuk, rengeteg dokumentummal. Fényképek, levelek, táviratok. Egymás szájából kapkodják a szót, de az erélyesebb turbános győz és harsányan meséli:

— Az én lányomat a táborból egyenesen Torontóba vitték és ott egy rémgazdag család fogadta magához...

Próbálkozik a kosárkalapos:

— Az én lányom Salzburgból Bostonba repült...

Nem segít. A turbános leharsogja:

— Tizenhét szobás kastélyban laknak Torontóban, minden szobában hideg-meleg víz, televízió és mosógép. Húsz versenyló az istállóban fridzsiderrel, hogy a lovak nyáron hűtött zabot kapjanak. Minden családtagnak van két kocsija. Ez a jányom a versenylóval, ez a jányom a kocsival, ez a jányom a yachtjukkal, mert abból is kettő van, egy nyári, egy ősztavaszi. Istenítik a lányomat, nemhiába diplomás, művelt lány a lelkem, akárcsak a tiéd. Úgy szeretik, mint a saját gyereküket, három kisfiuk van, egy hatéves, egy három éves és egy húszhónapos, a lányom egész nap játszik a gyerekekkel...

Itt kifogyott a szuszból, lélegzetet vett. Ezt a kis időt felhasználta a kosárkalapos és közbevágott:

— Odakünn az én lányom is pesztonka...

Minden kezdet nehéz

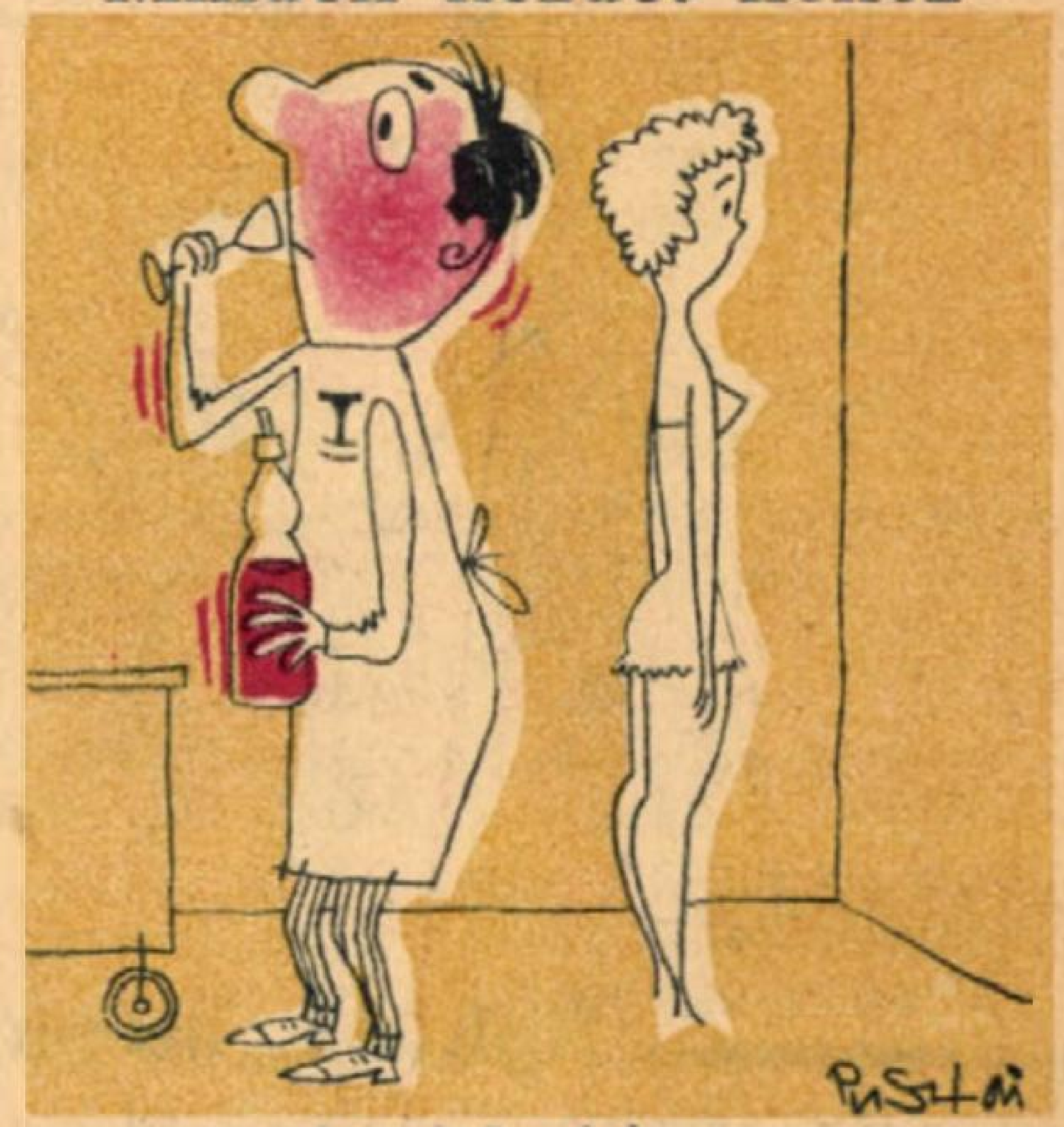

Az első páciens.

Lottó-téboly

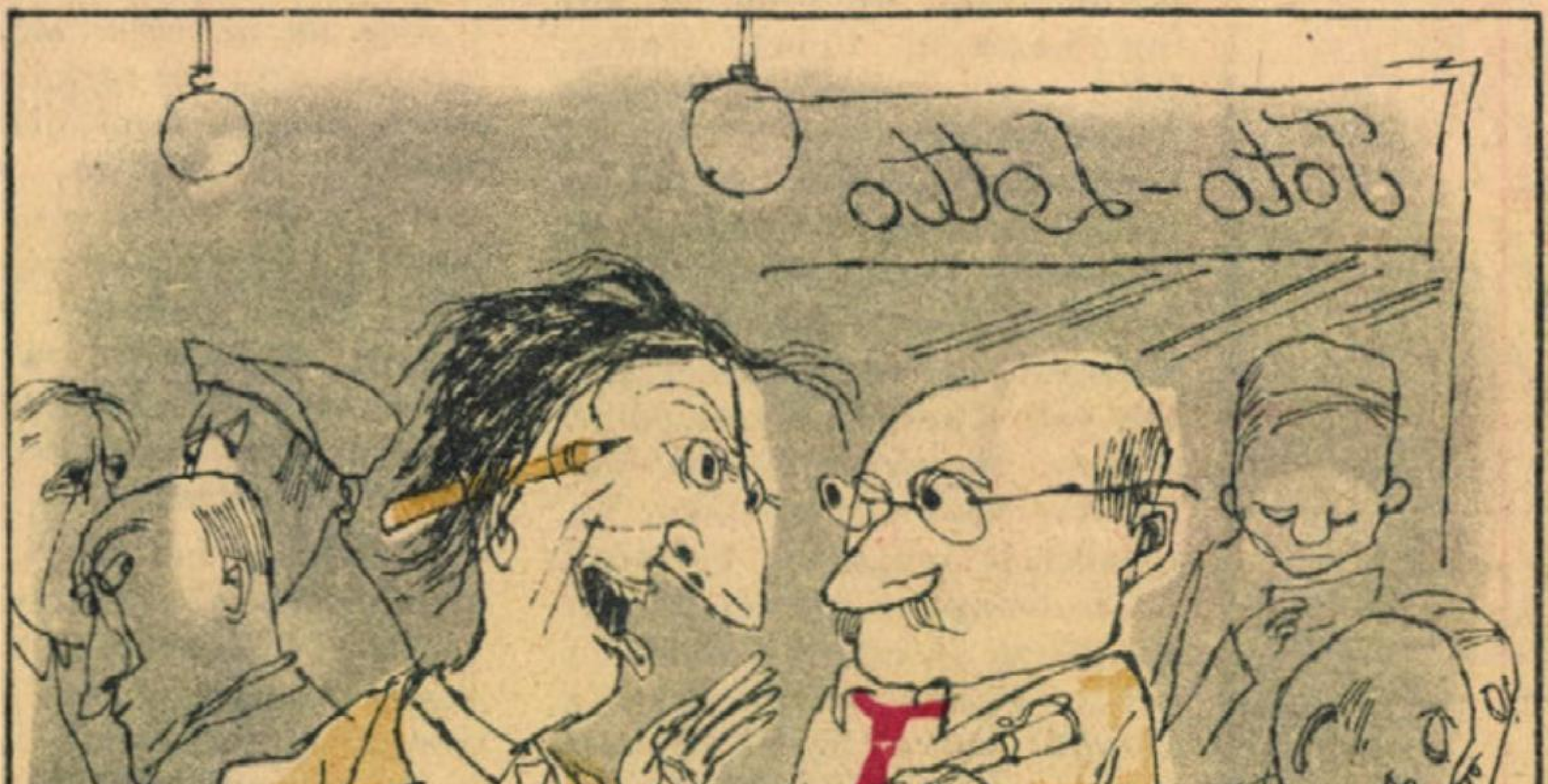

— Holtbiztos, hogy öt találatom lesz ezen a héten! Minden számot átikszeltem...

Szerkesztői üzenetek

CSALÁDI ÜNNEP. A Ludas Matyi ezzel a számával lépett be a tizenharmadik életévébe. Az évforduló alkalmából háromszínű köntösben köszöntjük az olvasót.

K. F. PESTÚJHELY. Az időjárásról nem lehet viccelni. Mialatt karcolatát olvastuk, már megváltozott az idő.

M. M. Szó sincs róla! Anglia ezúttal is betartotta a fogadkozását, amely szerint egyetlen fontot sem fog fizetni az egyiptomi kormányzás alatt álló szuezi csatornának. Áthaladt ugyan néhány hajója a csatornán, de az illetéket mindig svájci frankban rótta le.

KIS KÍVÁNCSI. A pontos idő: fél három múlt öt perccel.

OLASZBARÁT. Sok mindent összehordtak a fasiszta vezérek ellen. Mussoliniról is azt állította egykori rendőrfőnöke, hogy amikor Németországba akart menekülni, 400 millió lírát vitt magával az állampénztárból. A most folyt vizsgálat és elsősorban volt titkárja vallomása megcáfolta ezt a rágalmat. Hitelesen megállapították, hogy a kofferekben mindössze 282 millió líra volt és néhány családi aranytárgy, mindössze 65 kiló súlyban.

VIRÁGKEDVELŐ. Ne kifogásolja, hogy az utcán árusított ibolyának pacsuliillata van. Ma már a legszerényebb virág is használ parfümöt.

Az ártatlan vizipólózó

Pusztai Pál rajza

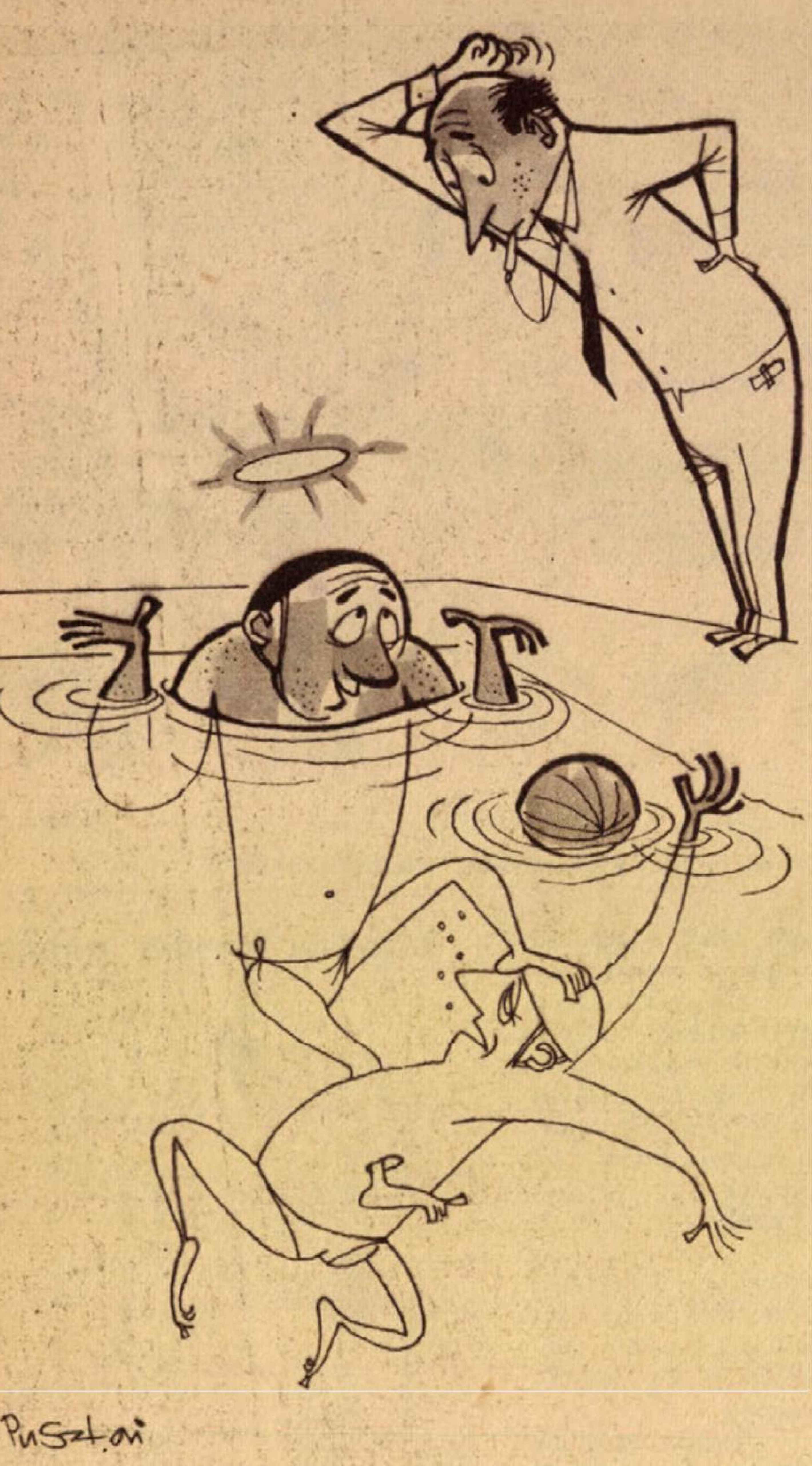

Építünk, szépítünk

Schwott Lajos rajza

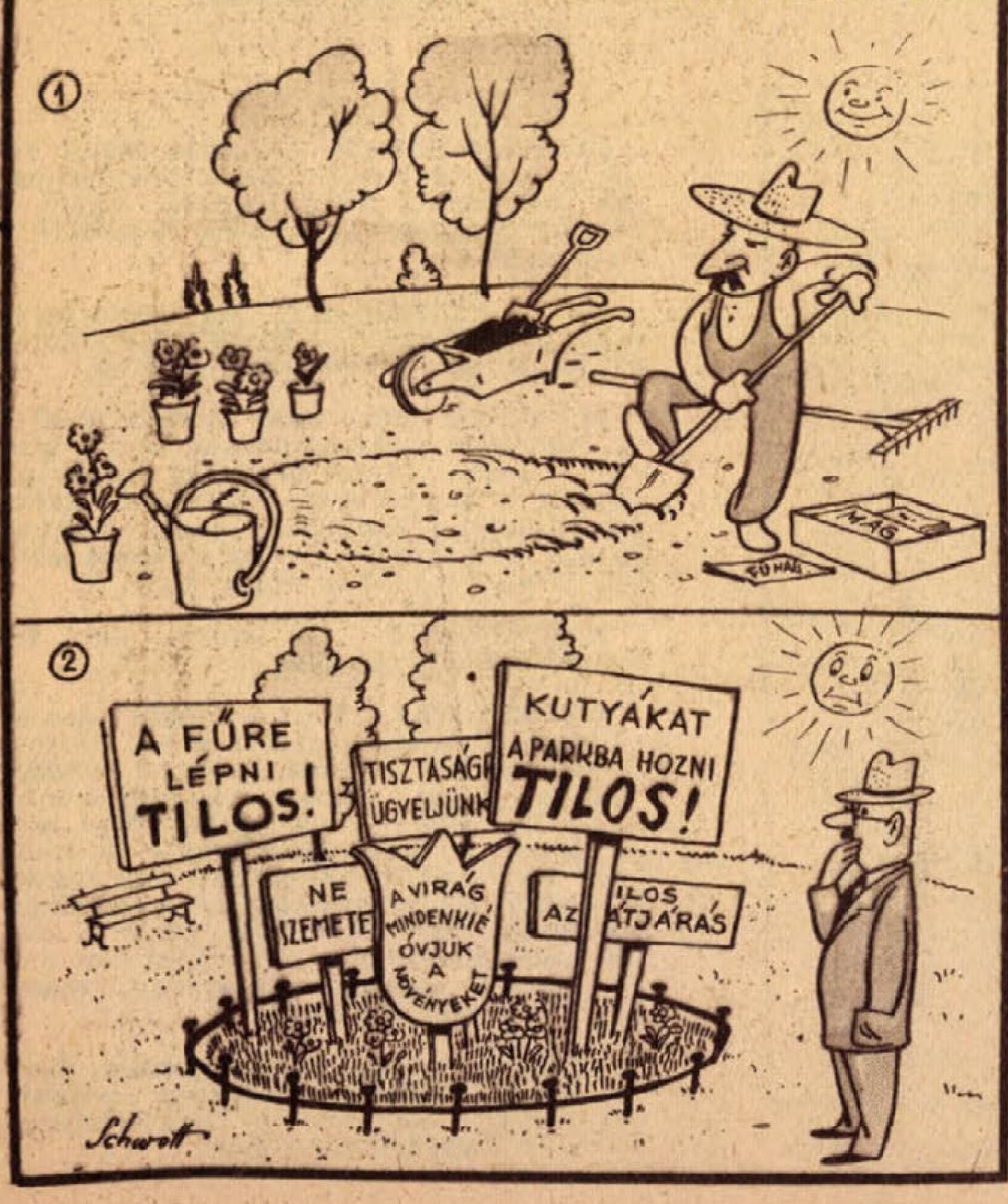

Végre egy jól működő SZAKKÖR!

A kultúrház szakkörei vitán felül nagyon jól működtek. A havi jelentések káprázatos látogatottságról beszéltek. A statisztikák a város egyre emelkedő kulturális érdeklődéséről regéltek s joggal lehetett attól tartani, hogy a kultúrszomjas nép ebben a szakadatlan emelkedésben egyszer beleveri a fejét a plafonba, a kultúra plafonjába.

A színjátszókör örökösen próbált, de bemutatóra sohasem került sor. A népi táncosok szorgalmasan döngették a padlót a gondosan bezárt ajtók mögött. A gazdasszonykör leánykái észrevétlenül belenőttek a menyasszonyságba, majd az asszonyságba. utóbb az anyaságba. Persze, olyan is akadt, aki megkerülte a szokott formákat és rögtön az anyaságon kezdte, amit csak fokozatosan próbált a menyasszonysággal, majd az asszonysággal kiegészíteni.

Viszont minden szabály alól van kivétel és ez a szakkörök körére is érvényes volt. Az irodalmi szakkör példátlanul jól működött. Közönsége mindig volt: részben törzsközönség, részben érdeklődők s a körvezető mindig jelenthette az eredményes foglalkozást. Több hónapos megfigyelésem jogosít fel erre az elismerésre s hogy ez mennyire alapos, az a továbbiakból könnyen kiderül.

Szeptember tizenkettedikén Anapesztusz Péter, a Szervestrágyagyűjtő Vállalat dicspécsere (haj, de szép magyar szó!) olvasott fel saját verseiből, s ebből a különleges alkalomból így festett a jelenlevők szociális összetétele: jelen volt Cserepes Vilmos nyugalmazott középiskolai tanár, aki igazán jóízűen csak az irodalmi kör foglalkozásain tudott aludni. Jelen volt továbbá Derekas Mária fehérneművarrónő, aki korát meghazudtoló frisseséggel fülelte végig az előadásokat. Harmadikul meg kell emlékezni Csigolya kartársról, aki élete alkonyáig a vasút szolgálatában volt s amióta alkonyodott, minden figyelmét a szakköri foglalkozásoknak szentelte. Negyediknek magamat említem. Az irodalom szeretetét zsenge koromban éreztem először s akkor rögtön előfizettem a „Szívek harca" című füzetes regényre. A további négy résztvevőről nem tudok egyéb felvilágosítást adni, csak annyit, hogy a Szervestrágya Vállalat alkalmazottai voltak és egyöntetű áhítattal hallgatták Anapesztusz kartárs remek verseit.

A Paradicsomsűrítő Vállalat igazgatója is széplélek volt és a Múzsa teljesen észrevétlenül homlokon puszilta. Ötven éves embernél ez szokatlan dolog, de azért Biczere kartárs káprázatosan rövid idő alatt elkövetett egy gyönyörű regényt, amelynek a terjedelme összesen tizenkét oldal volt. Jó bornak nem kell cégér. Az igazgató kartárs regényének nem kellett cégér, de az sem ártott neki, hogy az irodalmi kör szeptember huszonhatodiki foglalkozásán szerepeljen. A jelenlevők összetétele a következőképpen festett: Cserepes tanár úr ásított, majd szép csendesen elaludt, Derekas Mária merően figyelt, Csigolya kartárs egyenruhában jelent meg, én egész idő alatt azon gondolkodtam, hogy a Savanyú Józsi mégiscsak szebb regény volt, mint a Sobri Jóska. A további négy résztvevő ismeretlen volt. Ketten fehér köpenyben jöttek el, s a köpeny elején nagy gyümölcsfoltok éktelenkedtek, további két ember munkásruhában volt és sárga viaszosvászon kötényt viseltek. Fogalmam sem volt arról, hogy kik lehettek.

Az október harmadiki előadó nevét titokban tartotta a körvezető. Valami nagyot és szépet ígért, valóságos meglepetést. Este hét órakor népes volt a terem. Cserepes tanár úr az elkövetkező szunyókáláshoz támasztotta meg az állát, Derekas Mária mindenre elszántan várakozott, Csigolya kartárs az ünneplő vasutassapkáját is a fejére tette, én annyira ideges voltam, hogy nem tudtam különbséget tenni a Sobri Jóska meg a Savanyú Józsi között. Hét óra után néhány perccel újabb négy ember vágódott be a terembe. Egyszerű ruhában, a mindennapi munkához öltözötten. Komoly, megett emberek voltak. Hajuk ősz, bajuszuk erőteljes. Bátran és határozottan léptek a terembe s még az üdvözlés előtt odajárultak a terem sarkába. Nem azért, hogy a felöltőjüket felakasszák a fogasra, nem is azért, hogy belekíváncsiskodjanak a könyvesszekrény anyagába. Nem, dehogy! Mind a négyen ugyanazt művelték. Odatámasztották hatalmas nyírfasöprűjüket a sarokba s aztán helyet foglaltak.

A néhány hét előtti példák alapján valami rettenetes sejtés képzett fel bennem. A Szervestrágya előadóját a vállalat tisztviselői hallgatták meg. A A Paradicsomsűrítő igazgatója fehérköpenyes főzőmesterek előtt olvasta fel a regényét. Ugyan kinek a tiszteletére jelent meg ez a négy utcaseprő? Csak egészen rövid ideig kombináltam, mert felpattant a terem ajtaja és belépett az előadó.

Igen! Kalapos Jónás, a köztisztasági hivatal vezetője és kissé selypes hangon elmotyogta három remekbe szabott elbeszélését.

Rossi Károly

Gádor Béla

Faramuci alak

Ezt a Kőhalmit már évek óta ismerem, de sehogysem tudok vele megbarátkozni. Olyan faramuci alak. Egy házban dolgozunk és már az ismeretségünk is olyan faramuci módon kezdődött. Egyszer megszólított a liftnél. Azt mondja:

— Tessék, parancsoljon, kartársam, én majd megvárom a következőt...

— De hiszen ön jött előbb... — mondtam, de nem lehetett vele bírni, betuszkolt a liftbe maga előtt. Na jó, gondoltam, biztosan volt valaki ott, akivel nem akar együtt utazni. De ez az eset többször is megismétlődött és kezdtem figyelni az emberemet. Rájöttem, hogy másokkal is erőszakoskodik, heherészik, nyájaskodik, mindenkinek előre köszön, egyszóval gyanús alak. Talán népszerűségre pályázik vagy csak közönséges tarhás, nem érdekes, nem törődöm vele, engem nem fog átejteni.

De egy más alkalommal, megint csak a liftben, aggódó tekintettel nézett rám:

— Kartársam, nincs magának májgyulladása?

— Dehogy van májgyulladásom... — mondtam ingerülten, mire ő megkönnyebbülten felsóhajtott és így szólt:

— Akkor csak vérszegény. Vitamint kellene szednie. Majd én szerzek magának Actifrált, az majd helyrehozza...

Most már legalább tudtam, honnan fúj a szél. Gyógyszerekkel kereskedik a fiú. Na jó, rajtam nem fog meggazdagodni. Már másnap odahozta a szobámba az Actifrált és kijelentette, hogy nem fogad el érte egy krajcárt sem, mert csomagban kapta a nénikéjétől, Hollandiából. Kezdtem megijedni. Mit akarhat tőlem ez az ember? Hátha kém és meg akar mérgezni ezekkel a vitaminokkal. Megkérdeztem, mégis miért olyan jóságos hozzám. Azt mondja, ezt ő emberbaráti érzésből cselekszi. Ezt meséld a nénikédnek, gondoltam, aki gyógyszereket küldöz Hollandiából.

Ha már megvolt, szedtem a vitaminokat és két hét múlva meg is betegedtem. Nem állítom, hogy a vitaminoktól, de az tény, hogy tüdőgyulladást kaptam. Azt látni kellett volna, mit művelt velem ez a Kőhalmi. Naponta eljött és lábasban hozta a tyúklevest. Kitakarította a lakásomat, felhozta a tejet, szerzett citromot, egyszóval mindenáron nélkülözhetetlenné akarta tenni magát. És még mindig nem tudtam, miért? Ha faggattam, minduntalan az emberbarátságra hivatkozott, amivel úgy fel tudott idegesíteni, hogy biztosan szájon vágtam volna, ha nem vagyok olyan gyenge. Különben is állandóan rossz hangulatban voltam, mert a menyasszonyom, Ducika, szakított velem. Amikor ezt Kőhalmi megtudta, addig járt ki hozzá Erzsébetre, télen, míg vissza nem hódította nekem a menyasszonyomat. Eleinte biztosra vettem, hogy el akarja tőlem csábítani, de úgy látszik, meg sem kísérelte, mert Ducika mindig nagy antipátiával nyilatkozott róla. Közben azt el is felejtem mondani, hogy Kőhalmi kétszer kölcsön is adott nekem betegségem alatt: egyszer nyolcvan forintot villanyra, egyszer hatvanat csak úgy. Összesen száznegyven forintot, amit direkt nem adtam meg neki, hadd lássam, hogy bújik ki a szög a zsákból, hogy leplezi le magát ez a szentember. De sokkal rafináltabb, mint gondoltam volna, mert egy szóval sem említette a pénzt és továbbra is változatlan buzgalmat mutatott. Sokszor már nagyon az idegeimre ment, de nem tudtam ürügyet találni arra, hogy kidobjam, amellett tartottam is tőle, mert az ilyen képmutató fráterek nagyon veszélyesek, nem jó velük kikezdeni.

Aztán, mikor felépültem, képzeljék, fizetésjavítást kaptam. Többen kaptunk a hivatalban és én is. Kőhalmi melegen gratulált és rázogatta a kezem. Kiderült, hogy ő nem kapott egy krajcár javítást sem, de azt mondta: nagyon örül, hogy legalább mások kaptak, különösen én. Hallottak már ilyen pofátlanságot? El akarta velem hitetni, hogy ő ugyan nem kapott, de satöbbi. Mert ő a Jézus Krisztus!

Most itt tartok vele. Senki se várjon poént a történethez, mert nem sikerült mindmáig leleplezném Kőhalmi titkát. Egy-két közvetlen munkatársától a napokban bizalmas információt kértem róla. Azt mondták, nem tudnak semmi pozitívumot, de nagyon kell rá vigyázni, mert olyan faramuci ember.

Több kirakatot a körútra

Pusztai Pál rajza

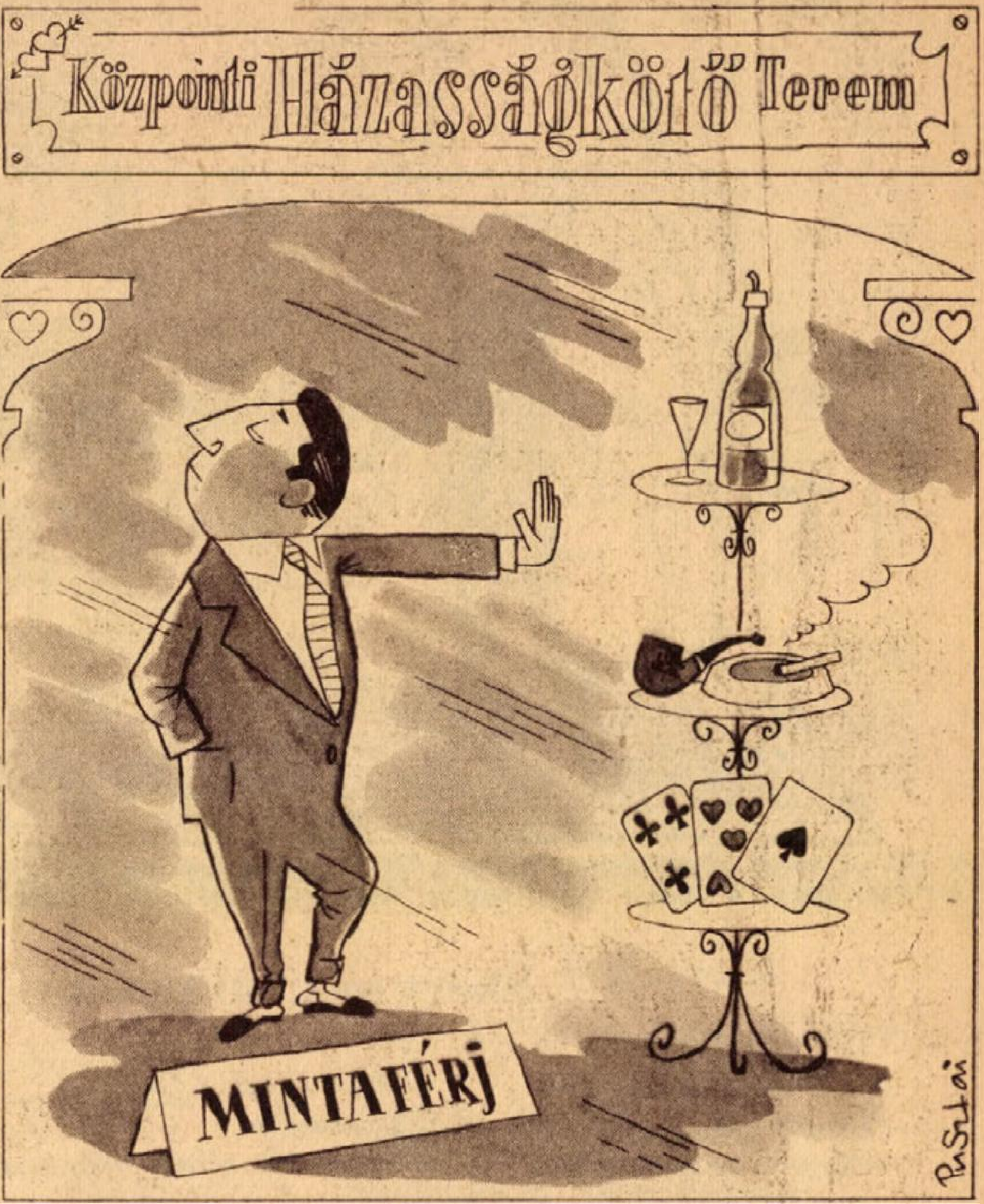

Saját kirakattervünk.

* * *

Gyomrára mentek az izgalmak

Kaján Tibor rajza

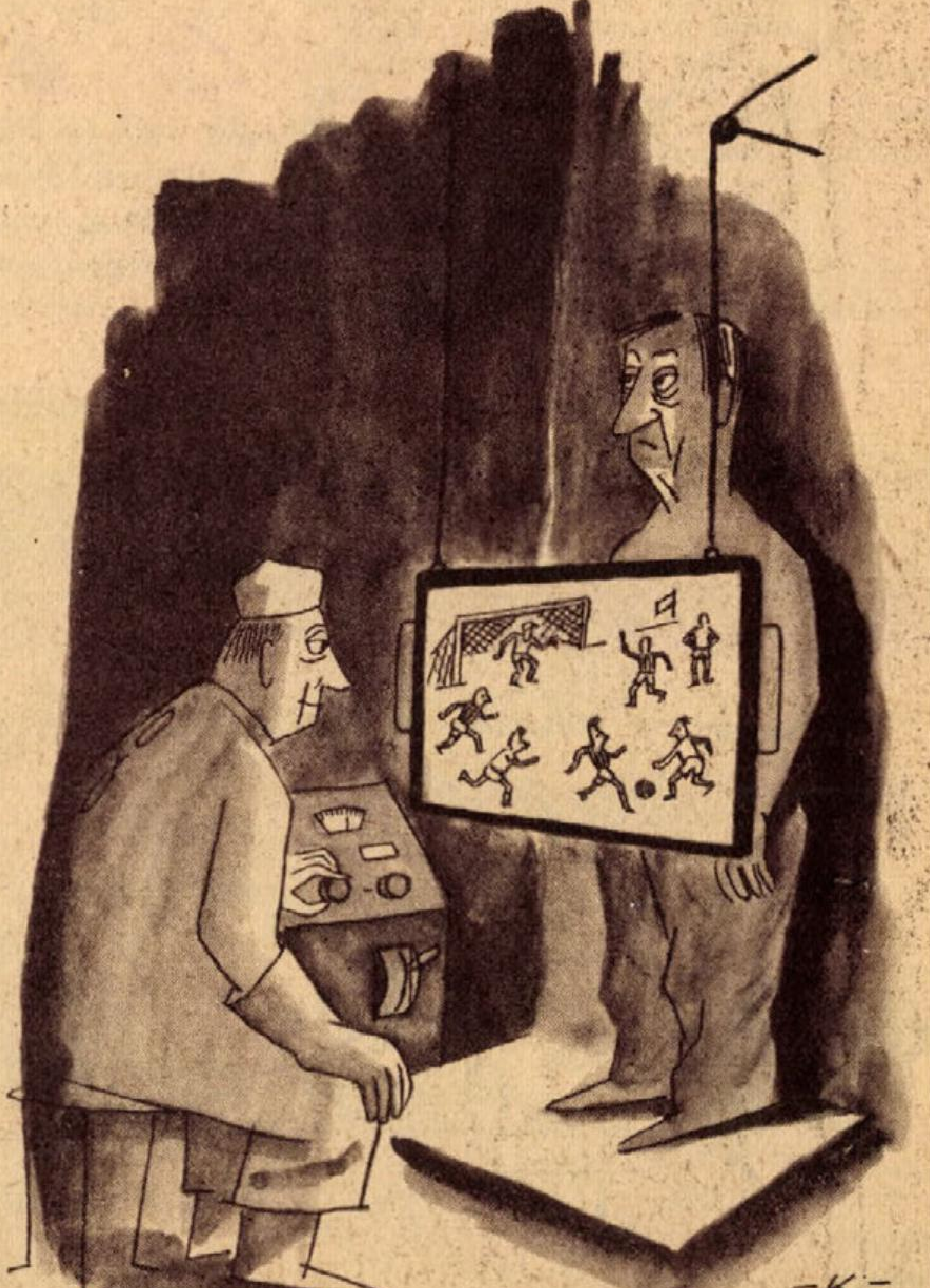

Gyógyszerigénylés

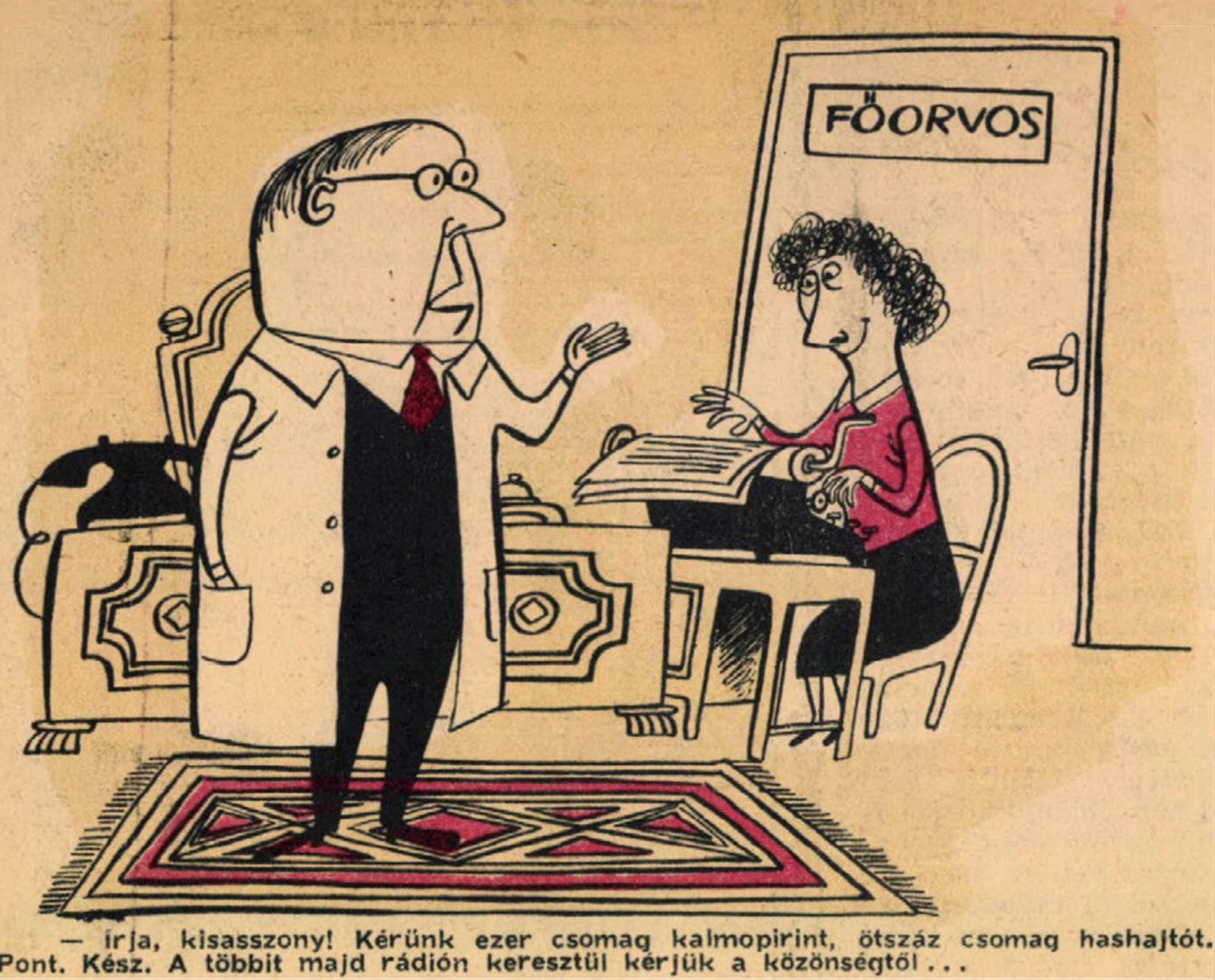

— Írja, kisasszony! Kérünk ezer csomag kalmopirint, ötszáz csomag hashajtót. Pont. Kész. A többit majd rádión keresztül kérjük a közönségtől...

A pesti éjszakában

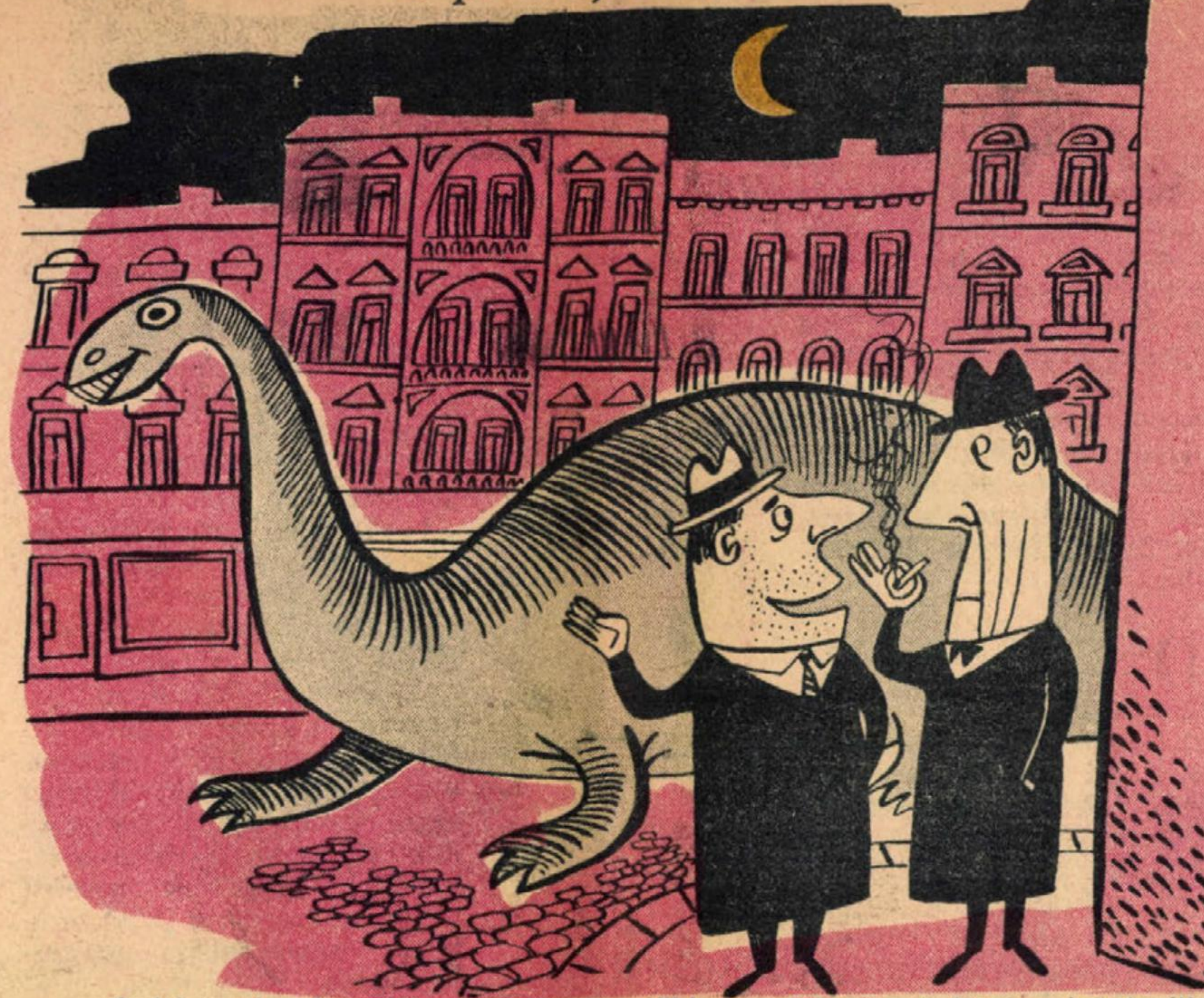

— Érdekes, ilyenkor éjszaka aránylag több brontozauruszt látni, mint taxit!

A lakáshivatalban

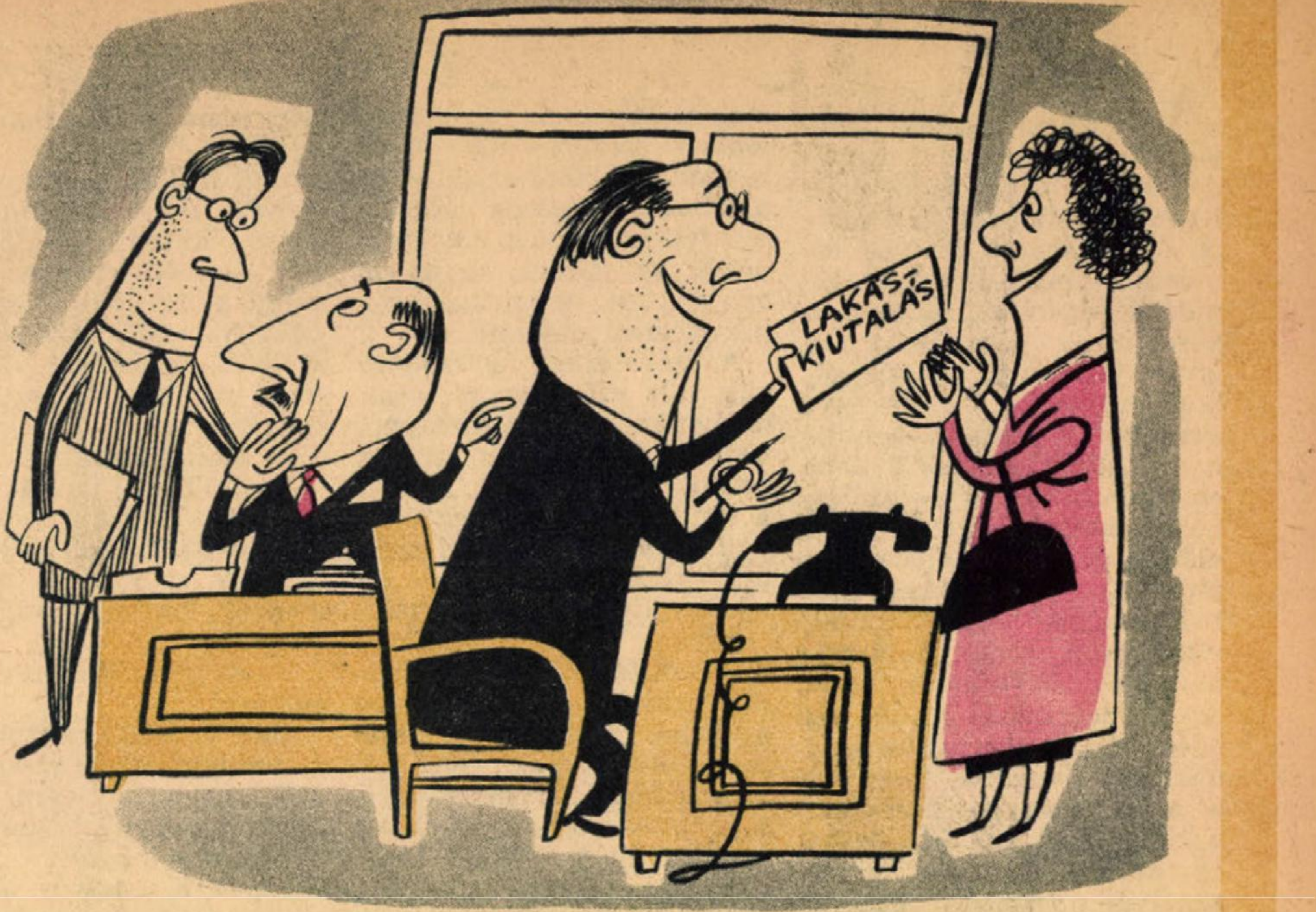

— Áldott jó szíve van a kollégának... Eddig még mindenkinek kiutalta azt a helyreállított lakást...

Szervusz, aranyom!

— Szervusz, édesem! Cuki kis kalapod van! Tavalyi?

— Egy félórája vettem.

— Hihetetlen, hogy milyen gyorsan változik a divat! Ezt már egy negyedórája senki se hordja!

— Száznyolcvan forint volt, drágám, ha éppen tudni akarod.

— Ó, annyi pénzért már valami rendeset is kaphattál volna! Mit szólsz Pacsmaginéhoz, drágám?

— Mi van vele?

— Válik.

— Hihetetlen! Miért?

— Félrevezette a férje, az a sötét csirkefogó.

— Ne mondd, szívem! Hogyan?

— Elutazott vidékre és azt mondta, hogy csak három nap múlva jön haza, ezzel szemben már másnap este hazajött.

— Aljas fráter. Megjegyzem, mind ilyenek a férfiak. Nem lehet nekik hinni.

— Nekem mondod, szívem? Én tegnap éjjel kikutattam a férjem zsebeit, amikor aludt...

— Jaj! Mit találtál benne?

— Semmit a világon! Ez éppen a gyanús! Ki tudja, mit dugdos előlem....

(A beszélgetés itt félbeszakad, mert hozzák a két duplát és megérkezik Gyuri és Sanyi. Félreértések elkerülése végett közlöm, hogy a két hölgy férjét Bélának és Jenőnek hívják.)

A királynő hercegi külsejű grófja (Operett a javából)

Első felvonás

A KIRÁLYNŐ *(féltékenyen):* Hol a gróf?

UDVARMESTER: Átszaladt egy pillanatra egy másik operettbe. Gróf nélkül ma nem játszanak Pesten operettet.

KIRÁLYNŐ *(énekel, előkelően):*

Szép fekete grófom, szép szőke hercegem,
Gyönyörű barna báróm, én csak ezt sercegem...

GRÓF *(jön):* Valami gyümölcsfélére támadt gusztusom!

KOMORNYIK: Mit parancsol, kegyelmes uram?

GRÓF *(türelmetlenül):* Valami gyümölcsfélét. Hozzon be mondjuk egy góthai almanachot.

Második felvonás

KIRÁLYNŐ: Szeret, kegyelmes uram?

GRÓF: Kedvelem önt, felséges asszonyom.

KIRÁLYNŐ: Ez fix, kegyelmes uram? Nem a bárónő őméltóságába szerelmes?

GRÓF: Felséges asszonyom!

KIRÁLYNŐ: Kegyelmes uram!

GRÓF: A száját, felség!

KIRÁLYNŐ *(kacéran):* Tessék, kegyelmes uram, szolgálja ki magát!

GRÓF *(hirtelen eszébe jut, hogy humor is kell egy operettbe, elkezd toporzékolni):* Mi lesz már avval a góthai almanachhal?! Mondtam, hogy valami gyümölcsfélére támadt gusztusom!

Harmadik felvonás

KIRÁLYNŐ *(mámorosan énekel):*

Szép fekete grófom,
Te vagy a szívem hercege...

GRÓF *(komoran):* Késő, felséges asszonyom. Elhatároztam, hogy egy egyszerű hajadont veszek nőül, aki nem királynő, nem hercegnő, nem grófnő, nem bárónő...

KIRÁLYNŐ: Ön javíthatatlan álmodozó, grófom! Melyik operettben talál ma olyat?

GRÓF *(szórakozottan meghámozza és megeszi a góthai almanachot és sorsába beletörődve, elveszi a királynőt, akiről azonban szerencsére kiderül, hogy álruhás hercegnő. Az esküvői menet elindul. Őrgróf a futástól lihegve be.)*

ŐRGRÓF *(kétségbeesetten):* Álljon meg a menet! *(A menet dermedten megáll.)* Őrgróf nem szerepelt a darabban?

UDVARMESTER *(a fejéhez kap):* — Sajnos nem! Parbleu, erről egészen megfeledkeztünk!

ŐRGRÓF: Fi donc! Igaza volt a kritikának, hogy az új magyar operettnek még vannak egynémely fogyatékosságai

Feljegyzés egy Közért-panaszkönyvbe

A körúti Csemegeboltban
Tegnap bevásárolni voltam,
Tíz deka sonkát kérek — mondtam
És az eladó mérte nyomban,
A sonka friss volt, semmi kétség,
A mérés körül se volt vétség,
Udvariatlan se volt éppen
És be is csomagolta szépen,
Elég gyorsan írta a blokkot,
Attól se kaptam idegsokkot,
Az árat is jól számította,
A pénztárost nem ámította,
És mégis panaszt kell emelnem,
Mert ezt nem lehet lenyelnem!
A nevét nem tudom a nőnek,
Kék szeme volt, azt tudom főleg,
Igen, a szeme olyan kék volt,
Mint a felhőtlen május-égbolt,
A fején édes szőke tincsek,
Mint csodásmívű aranykincsek,
Édes volt, mint hajnali álom,
Ilyen az én nőideálom!
S engem, a vevőt vérig sértett:
Mert képzeljék el, rám se nézett!

Orvosok párbaja

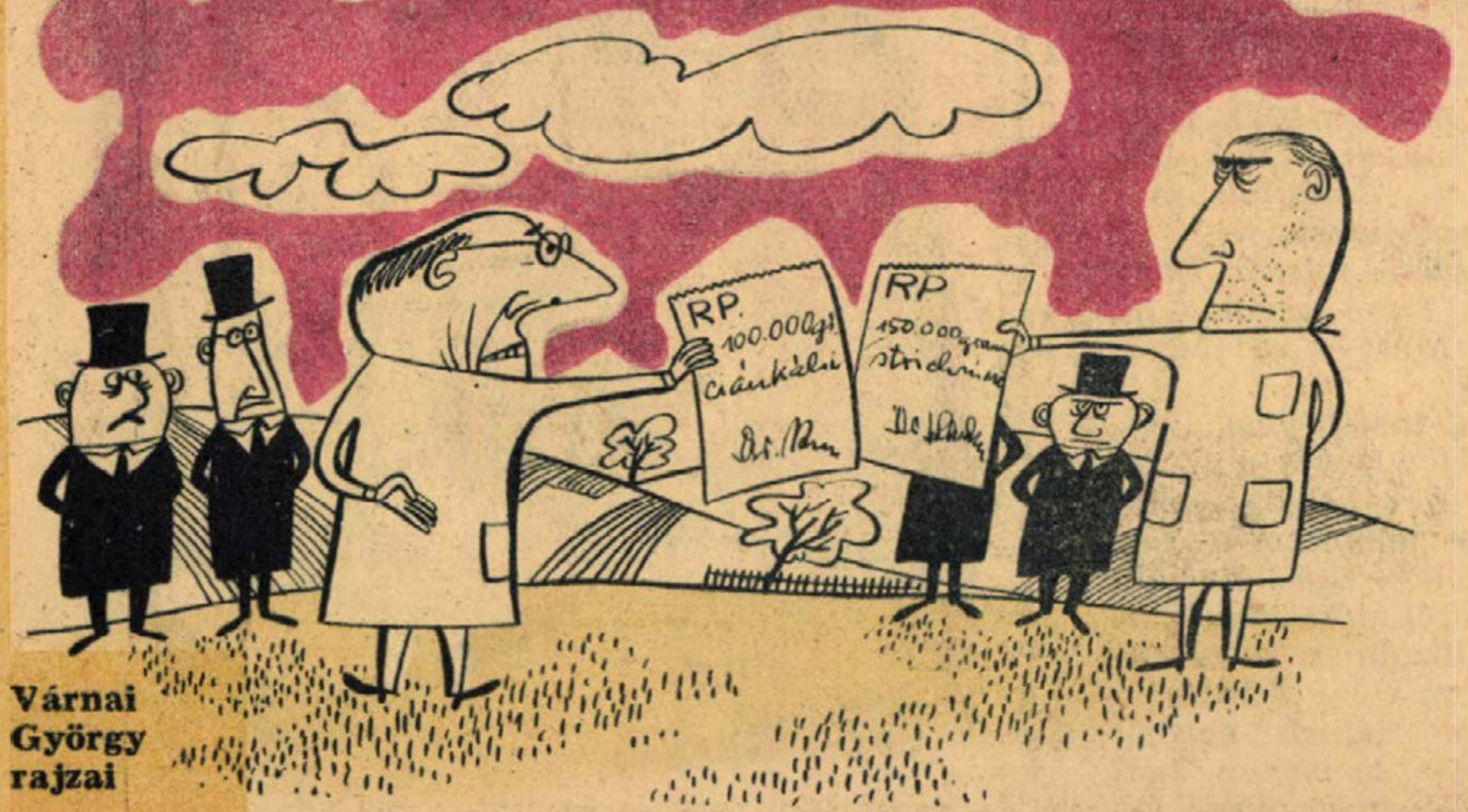

Díszszemle

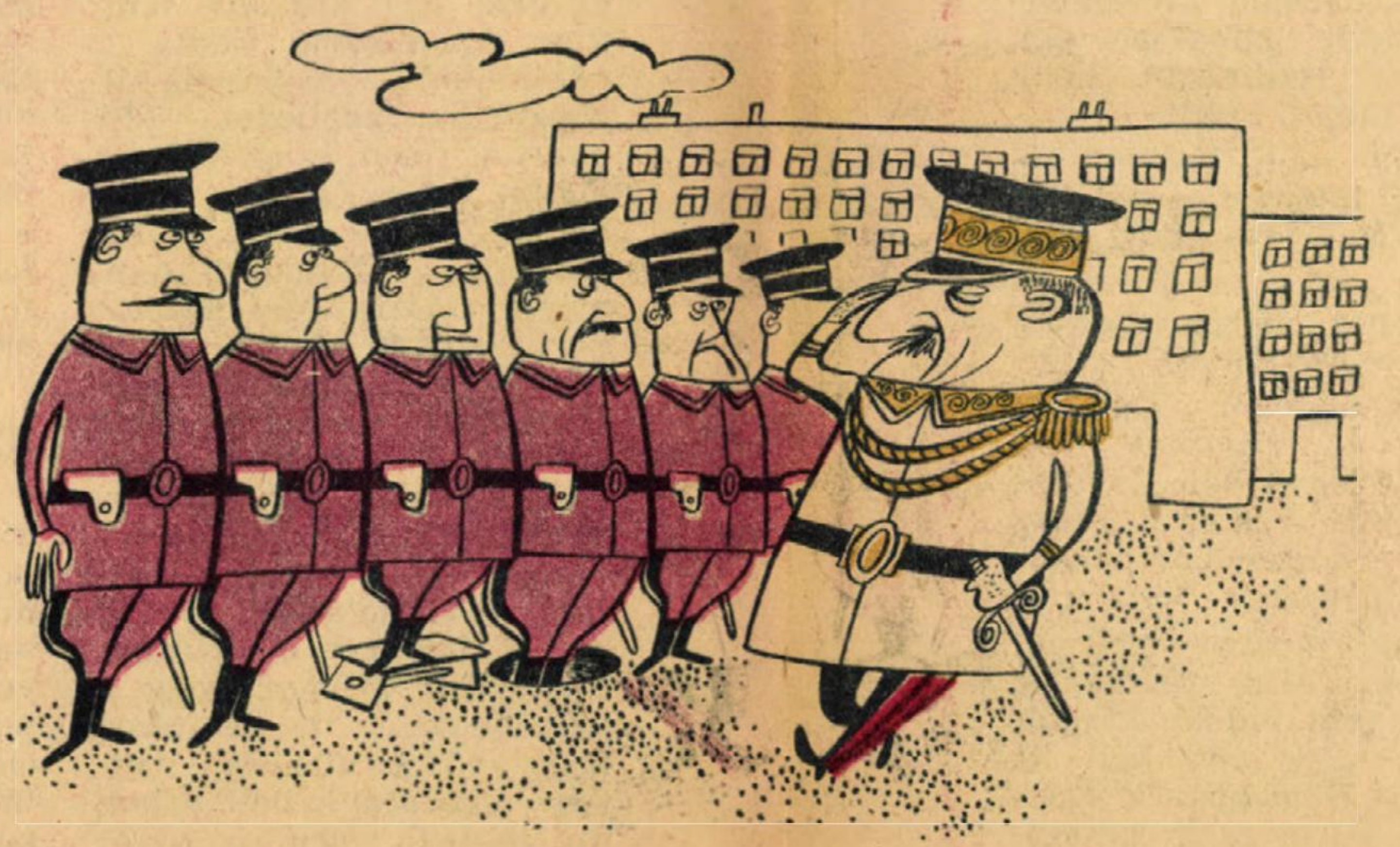

Leleményes ember

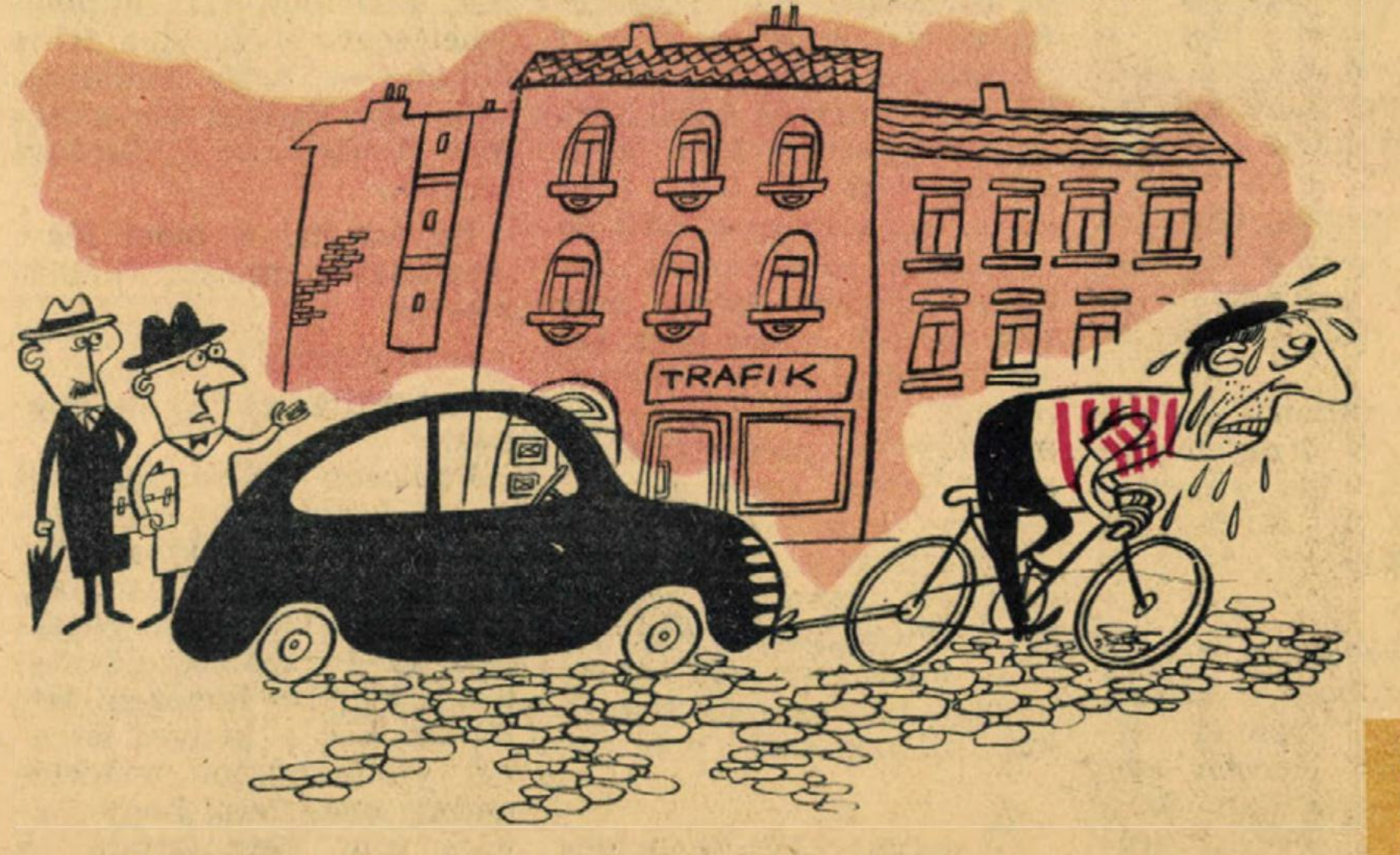

— Milyen praktikus! Ha elfárad, egyszerűen beül az autóba és továbbmegy...

Várnai György rajzai

Gergely Miklós írásai

A kedves ismerős

A „kedves ismerős", akivel annyi bajom volt, tulajdonképpen nem is ő volt, Kovács úr, hanem én. Vagyis én voltam a kedves ismerős — neki. Évek óta ismertük egymást, állandóan köszöntünk egymásnak, ő így: jannapot, jannapot, hogy vagyunk? — én így: csakcsak, Kovács úr — honnan tudtam a nevét, nem emlékszem — úton-útfélen belémkötött. Választások előtt politikával, színházi főpróbákon kritikával, futballmeccsen sportvitával, villamoson átkiabálással. Mondom, én tudtam, hogy őt Kovács úrnak hívják és edényboltja van a Murányi utcában. Ő tudta, hogy én a Makkhetesben ebédelek, a New Yorkban feketézem és mindig szép nők társaságában vagyok. Ezt ő mondta nekem, nem is mondta, kiabálta egy zsúfolt villamoson, ahol ő a peronon állt, én bent, mélyen a kocsiban, összepréselve.

— Jannapot, jannapot, hogy vagyunk?

— Csakcsak.

— Nana. Maga mindig tele van szép nőkkel.

Mindenki felém fordult. Nők, férfiak, öregek, fiatalok. Akkortájt Rudolf Valentino volt a bálvány, akiért meghaltak a nők. A villamos népe jól megnézett: ki az az ipse — akkor így hívták a pacákot —, aki tele van szép nőkkel.

Elmenekültem.

Pár nappal később újra belélökött a véletlen. Egyenesen a közepébe. Kovács úr lelkesen üdvözölt, nagy garral mutatott be a hölgynek. Ám a nagy „gar" megakadt a torkán. Most lepleztem le Kovács urat, hogy neki fogalma sincs arról, ki vagyok, hogy hívnak — csak azt tudja, hogy a Makkhetesben szoktam ebédelni, a New Yorkban feketézem és „tele vagyok szép nőkkel".

— Engedje meg, Gizikém — lobogott Kovács —, hogy bemutassam magának... izé... ő... egy kedves ismerősömet.

Abban a pillanatban elhatároztam, ezt meg fogom bosszulni. Kedves ismerős? Na, Kovács úr, fogunk mi még találkozni.

Találkoztunk is. A Széchenyi fürdőben, a strandon. Én a teraszon ültem, az alsó lépcsőn egy szép nő társaságában. Szép nő? Kevés a jelző. Feltűnően szép. Kétrészes, búzakék trikó van rajta, amely mellett lebarnult teste még jobban érvényesült. Haja leomolva — Garbósan — és a lába... Micsoda láb! És ez a feltűnően szép lány nem nézett se jobbra, se balra, ott feküdt a nyugágyon, közvetlenül mellettem.

A teraszon úgyszólván alig volt már napozó, csak mi ketten. Én és a királynő. Valóban, mindenki minket nézett. Azazhogy őt. A nőt, a királynőt — akihez csupán annyi közöm volt, hogy ott feküdt mellettem és én néztem, néztem, csodáltam...

Egyszer feltápászkodott. Készülődéséből láttam, zuhanyozni fog menni, vagy le a vízbe, megmártani magát. Fürdősapkát vett fel. Strandtáskáját beemelte a nyugágyba. Itt az alkalom, csaptam le boldogan. Most légy okos Mágócsi, ha ezt az alkalmat elszalasztod, soha jobbat!

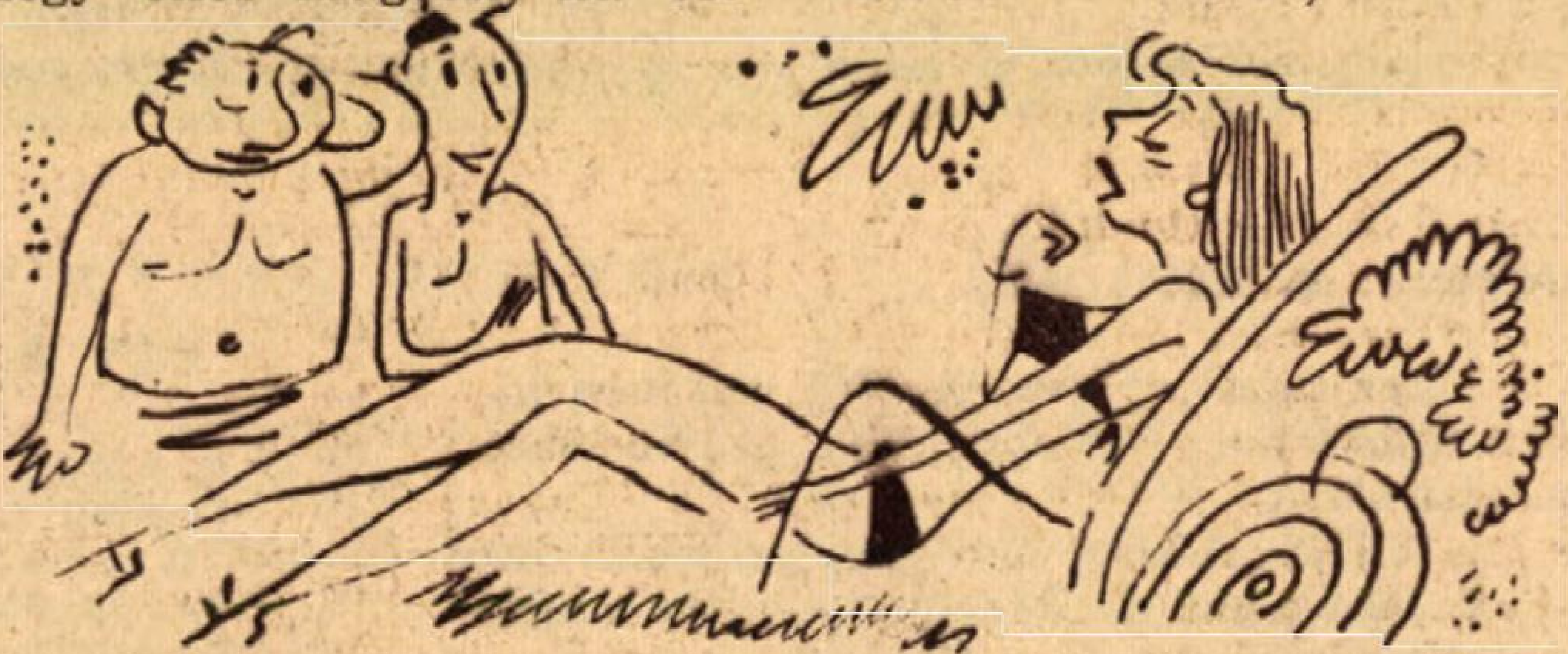

— Kérem — mondtam — csak tessék nyugodtan... Én majd vigyázok... El nem mozdulok innen... ha akár...

Odabökött egy pillantást, aztán megrándította a vállát, de olyan megvetően, mintha azt mondta volna: „Bánom is én, lopd el a táskámat, vidd el a nyugágyat, hát érdekel engem, evvel nem fogsz nálam bevágódni."

Percekig ültem így, letaglózva, bénultan. Aztán megráztam magam. Micsoda ostobaság ezen rágódni! És ha megismertem volna? Mi van akkor? Megvárhatnám a kijáratnál, hazakísérhetném. Esetleg kint lakik a Filatori-gátnál. Taxi. Bérkocsi. Nem, ez nem száll be idegennel „kocsikázni" — ha pedig igen, akkor már nem is kell. Nincs köszönet az ilyenfajta ismeretségben. Strand, vagy ötórai tea, mindegy — utcai ismeretség, könnyű siker. Gombház.

Jött vissza a gombház, de még nem szakadt le, visszaült a nyugágyba, a régi helyére. Most már nem feküdt le, csak ült, egyenes derékkal. Így még szebb volt.

A terasz alatt, a vízmedencékben, a partokon és a vendéglőben zsivajgott a nép. A nagy zsivajban, lent, ordított valaki: „Halló! Halló! Halló!" Láttam, hogy Kovács úr a kiabáló — és nekem kiabál. „Halló! Halló!" — Na persze. Nem tudja a nevemet, nem kiabálhatja: „Kedves ismerős! Kedves ismerős!" De mit akar ez? Mert látom, hadonászik is:

— Halló! Halló!

Kinyújtott karral, mutatóujja feltűzött szuronyával bökdösött felém és a nő felé. A mutatóujj ide-oda cikázott, balra-jobbra, szemtelenül:

— Ez igen! Ragyogó! Gratulálok!

Úgy tettem, mintha nem is tudnám, hogy rólam van szó. Láttam, így nem tudom lerázni. Hátradőltem, elnyúltam a lépcsőn.

Na de Kovács úr, az nem Mágócsi! Őt nem lehet lerázni. Csak úgy. Egy hátradőléssel. Már ott is termett. Mintha fellőtték volna a teraszra, ott állt a lábam előtt.

— Halló! Itt vagyok. Miujs?

Gondolkoztam. És bánkódtam. Miért nem vagyok olyan erős, hogy ezt a szemtelen alakot egyetlen rántással átdobhassam a korláton, bele a medencébe?

— Igazán bemutathatna a hölgynek. Ne álljak itt csak úgy... hát nem?

— Engedje meg — fordultam oda az ismeretlen nőhöz, miközben már, minden eshetőségre elkészülve, fel is álltam —, hogy bemutassam egy kedves ismerősömet. Kovács úr, a Murányi utcából.

Kovács úr, a piaci légy, meghajtotta magát. Illedelmesen:

— Kovács...

Én pedig el, a balfenéken.

Pontosan másnapra jött meg a kinevezésem, a nagybányai festőiskolába. Egy hét múlva már el is utaztam. Két évig éltem Nagybányán. Társas összejöveteleken legjobb lemezem lett Kovács úr, a kedves ismerős. Valahányszor a történetben odaértem, hogy Kovács urat bemutattam az idegen nőnek, fuldoklott mindenki a nevetéstől.

Nagybánya után Párizs. Három év. Csak azért tanultam szorgalmasan a nyelvet, hogy francia barátaimnak is elmesélhessem esetemet a kedves ismerőssel. Nagy sikerem volt a franciák között is, a mesével. (Csak úgy mellékesen: a képeimmel kevésbé.)

Aztán újra itthon. Művészi és kenyérgondok. Kovács úr lemeze lejátszva, már fel se tettem. Elfelejtettem.

De egyszer csak újra felbukkant.

A Bucsinszky teraszán ültem. Jött egy ember, kis kövér, fekete ember, kézen vezetett egy kisfiút. A férfi kiöltözött, a gyerek kiöltöztetett. Ahogy a giccsesek festik és aláírják: Apa a fiával. Igaz, vasárnap volt, a büszke atya sétáltatta a fiát.

De ez a büszke apa letette büszkeségét és mintha saját fiának kisöccsévé alakult volna át, olyan gyermekes lelkesedéssel ugrott elém, amikor fölfedezett:

— Nini! A kedves ismerős! Halló! Halló!

Nem is az arc, nem is a hang, hanem a szöveg volt az, amely a múltat elébem hozta. Csakugyan. Kovács úr volt ez.

— Ez a kisfiam. Hajolj meg szépen a bácsinak!

A gyerek meghajolt. Nem tehetek róla, majdnem elnevettem magam. Szakasztott az apja volt... ott a teraszon, ahogyan meghajolt az ismeretlen nő előtt.

Magamhoz tértem. Gratuláltam.

— És ki az anyja? — kérdeztem kíváncsian.

Kovács úr már nem volt gyerek. Felnőtt lett. Felnőtt egészen az égig, szerencsére beverte kobakját egy felhőbe, visszahúzta, hogy felelni tudjon nekem:

— Hát nem látszik? — mondta fölényesen. — Pedig a szeme egészen az anyjáé.

— Nincs szerencsém ismerni az anyját.

— Dehogynem. Hát őt vettem el. Juditkát... a kedves ismerősét... akit bemutatott nekem... még akkor... a Széchenyi strandon. Emlékszik?

Sokáig néztem utánuk. Tűnődve. Min tűnődtem, magam sem tudom. Maguk tudják, hogy min kell itt tűnődni? Nem hiszem. Tiszta sor. És nem is hosszú. Két betű. N és Ő. Nő.

Boross Elemér

Modern LEGENDA

Balla Gáspár, az író, vadonatúj íróasztala előtt ült és válaszra válaszoló vitacikket írt. Csillaga emelkedőben volt, néhány jól sikerült irodalmi vagdalkozás lassan ismertté tette a nevét. „Aha, ő az — suttogták itt-ott tisztelettel, ha megjelent — aki olyan jól odamondogatott a ...” Igen, ő volt. És derűs elégedettséggel ihlett ezen a reggelen és a mester tanítására gondolt: „Úr nem ír! Illetve úr ír valami piszkálódó marhaságot és kikönyökli, hogy megjelenhessen. Arra válaszol aztán egy másik úr, aki szintén nem ír, csak válaszol. És megint elölről. Ez a hírnév útja!”

Ekkor megjelent az ördög. Egyszer csak ott ült az íróasztal túlsó felén és szerényen mosolygott.

Balla Gáspár meg sem lepődött. Rosszabb találkozásai is voltak már. Letette a tollat és rámosolygott.

— Jó reggelt, mi járatban vagy?

— Megkísérellek megkísérteni — mondta finoman és szellemesen a vendég, akire hatott a fennkölt környezet.

Az író helyeslően bólintott.

— Parancsolsz feketét? Nem tudom, kedveled-e, ugyanis...

— Hogyne — nyugtatta meg a sátán — pesti vagyok.

Némán szürcsölték a forró italt. Az ördög szemmel láthatóan zavarban volt. Balla megsajnálta és közismert világfias könnyedségével a segítségére sietett.

— Térjünk talán a tárgyra. Mi jót hoztál?

— Témát. Illetve témákat.

— Értem — bólogatott Balla — vitatémát. Ki ellen?

— Senki ellen. Novella és regénytémákat hoztam.

Az író leejtette a feketéscsészét.

— Nekem???

— Neked. Mondtam már, hogy meg akarlak kísérteni.

Balla Gáspár veszélyt szimatolt. Elhatározta, hogy óvatos lesz. Hadd mutassa ki kártyáit a csábító.

— Halljam a feltételeket.

— Egyszerű az egész. Mindennap kapsz tőlem egy ragyogó témát. Az életből ellesve — fitogtatta irodalmi jártasságát a pokol küldötte. — Ezzel szemben nem írhatsz több vitacikket!

Az író felhördült.

— Bolondokat beszélsz. Szóval ne vitázzak többet? Valóban rád vall ez a pokoli ötlet. És azt nem árulnád el, hogy mit csináljak a témáiddal? Talán bearanyoztatva a vitrinbe rakjam? — És akkorát nevetett, hogy a falat díszítő négy irodalmi díj csörrenve a padlóra esett.

De a kísértő nem hagyta magát.

— Tehetséget is adok. — suttogta démoni erővel. — Szép, kövér tehetséget. Te leszel a világ legnagyobb írója!! Áll az alku?

Balla magába roskadt. A kísértés túl nagy volt. Erre nem számított. Balzac, Tolsztoj, és Thomas Mann jutott eszébe. Zsebre teszi őket. Ez tényleg nem utolsó dolog. Halványan még felrémlett előtte a mester intő árnyéka, de elhessegette. Döntött!

— Áll! — És belecsapott az ördög tenyerébe.

— Rendben van — szedelőzködött a sátán — mától kezdve tehetséges vagy. Én pedig rendre szállítom majd a témákat.

És úgy lőn. Az író pedig bezárkózott a szobájába és egy hónapig kizárólag soha nem látott remekműveket írt, amelyek mellett eltörpül az emberi kultúra minden irodalmi alkotása Azután nyakába vette a várost. Először is azt a szerkesztőséget kereste fel, ahonnét annak idején karrierje elindult. Nagy örömmel fogadták.

— Régen nem láttuk a mestert. Á, anyagot hozott. Nagyszerű. Biztosan valami csípős cikkecske, amilyet csak a mester tud írni, he-he-he.

Balla szó nélkül átnyújtotta a művét. A szerkesztőnek leesett az álla.

— No lám. Nem is tudtam, hogy ilyenekkel is foglalkozik a mester. Ilyen izékkel, hogy is hívják?

— Novella. Méghozzá kitűnő.

— Igen, igen, szóval novella. Novellácska. Hagyja csak itt, majd elolvasgatjuk. Különben teljesen jól érzi magát? Mintha sápadt lenne.

Az író mélyen megsértve haladt le a lépcsőn. Elhatározta, hogy többet feléjük sem néz. Majd könyörögnek még... És megújult kedvvel indult egy másik szerkesztőségbe. De ott sem volt szerencséje. A harmadikban sem. Sehol.

Egy hét múlva azt olvasta, hogy úgy látszik, kiírta magát. Dühödten tollat ragadott, hogy válaszoljon. De akkor eszébe jutott a szerződése...

Egy év múlva állást vállalt az adóhivatalban. Délutánonként, friss tehetségével, elkeseredetten írta meg a jobbnál jobb témákat. Gyűlölettel gondolt az ördögre, aki letérítette a dicsőség útjáról. De már késő volt. Lassan megöregedett, szobájában pedig a mennyezetig emelkedtek a kéziratok. Tényleg remekművek voltak. De vitacikket nem írhatott többé Balla Gáspár.

Elfeledetten, szegénységben halt meg, keserű szívvel.

Kristóf Péter

Gomb helyett paszomány

Sándor Károly rajza

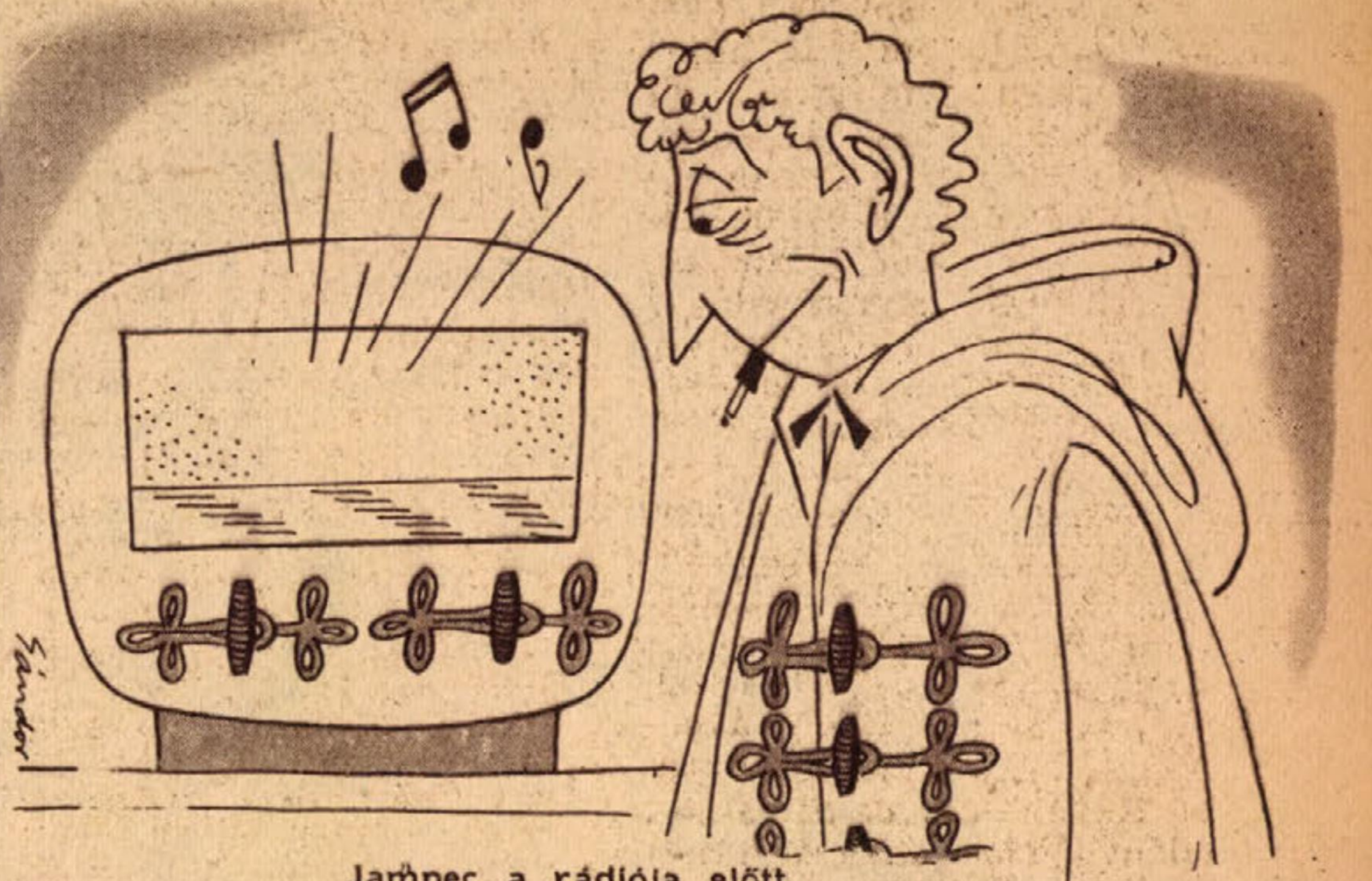

Jampec a rádiója előtt.

Ezek a gyanakvó férjek!

Szür-Szabó József rajza

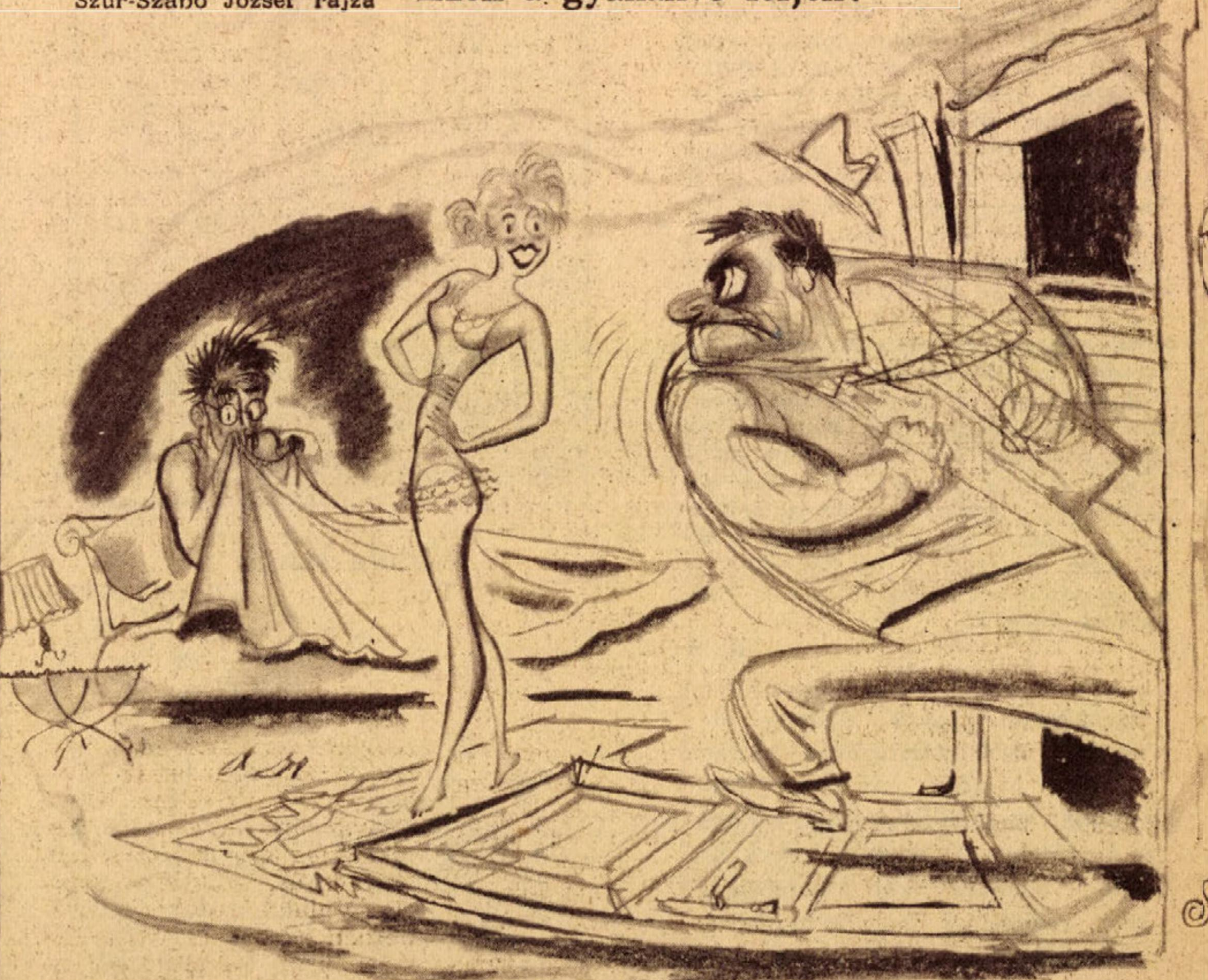

— Jó, hogy hazajöttél, Alfréd! A szomszéd úr eladásra kínálja ezeket a kis perlon vackokat!

Belvárosi visszakozz!

Toncz Tibor rajza

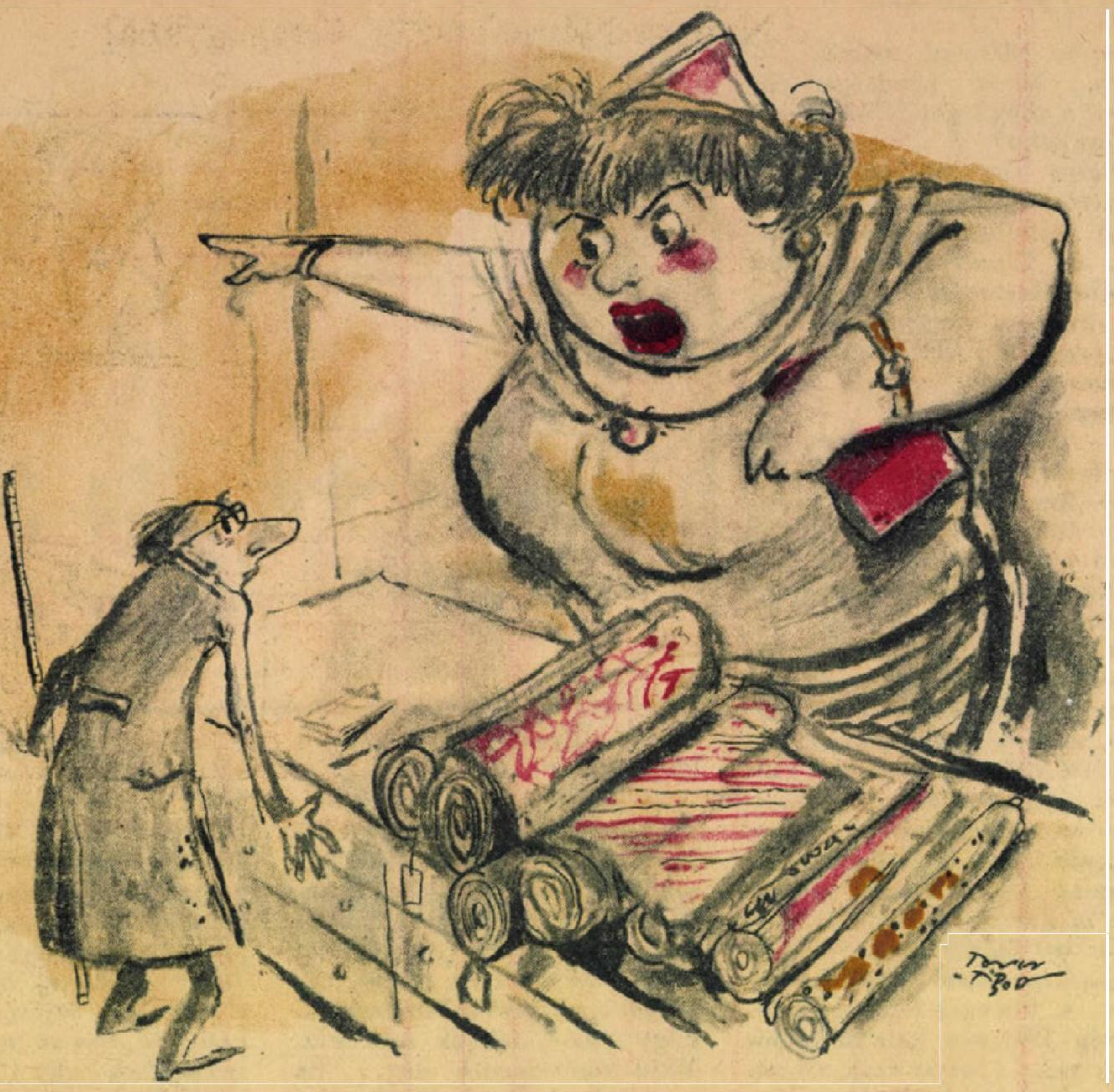

— Micsoda disznóság ez!? A kirakatban mindenre rá van téve az „Eladva" tábla!
— De elvtársnő kérem, kegyednek tettük félre!!

Jártamban keltemben

láttam egy táblát az Állatkert egyik ketrecén, amelyben szarvasfélék tartózkodnak. Ez állt rajta: „Az állatok szőrmebundája azért kopott, mert vedlés alatt állanak." Bevallom, eddig a pillanatig eszembe se jutott arra gondolni, hogy netán azért járnak ezek az állatok ilyen topisan, mert tegyük föl, az új bundák beszerzésére szánt pénzt Valaki bűnös módon másra fordította, vagy Valakinek a hanyagságából nem adták be idejében a Patyolathoz és most már csak őszre tudják rendbe hozni, vagy kaptak ugyan új bundát, de azokat úgy, ahogy volt, Valaki beadta a Bizományiba. Mondom, mindeddig meg sem fordult ilyen gondolat bennem. De a tábla szöget ütött a fejembe. Nagyon mosakodnak, nagyon magyarázkodnak... Ahol így védekeznek, valami nem stimmel... Mi történhetett a szarvasok szőrmebundájával? Vizsgálatot kérek!

K. M.

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Fakír az ölebbel

Hegedűs István rajza

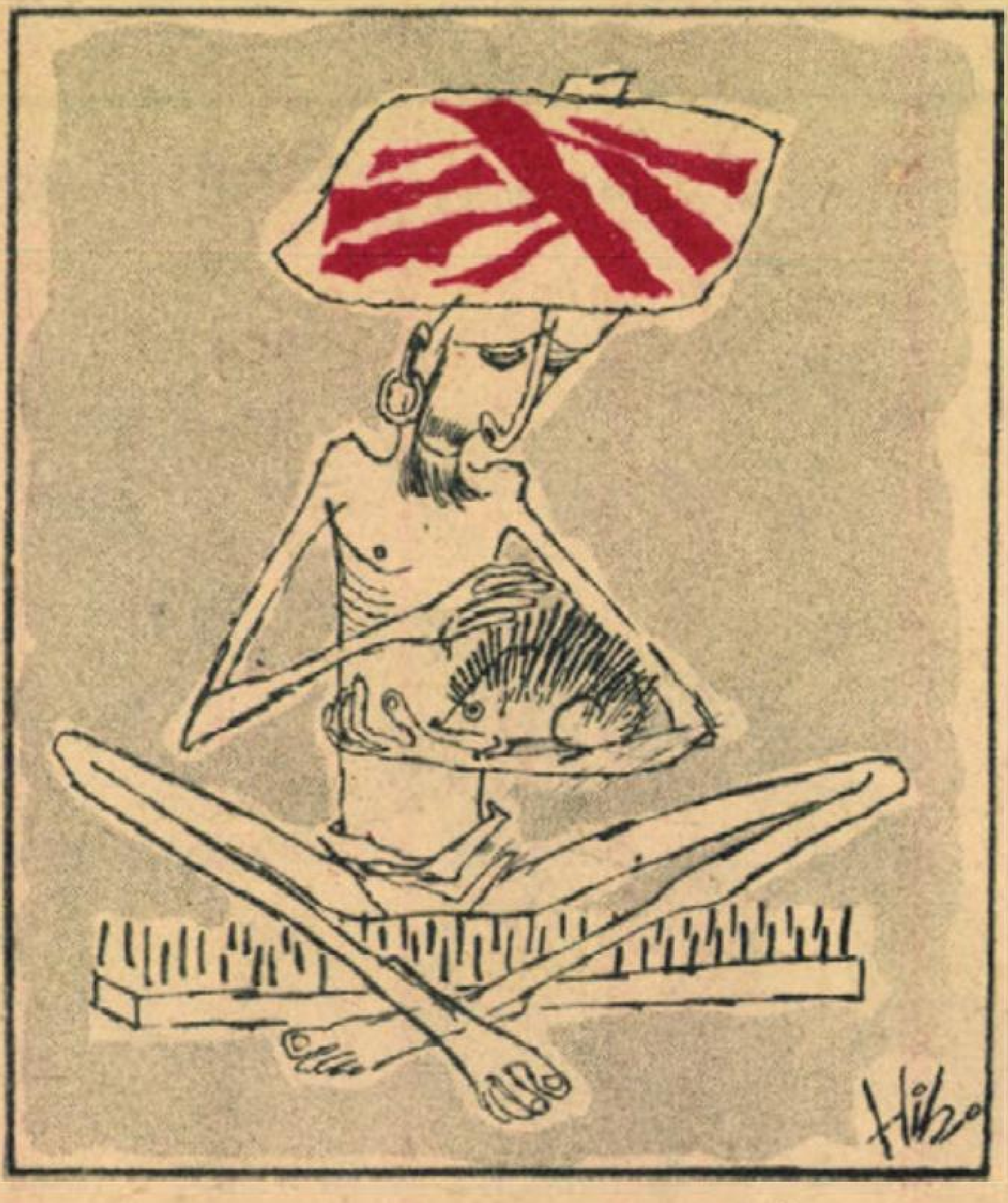

Nehéz lenne

Kallus László rajza

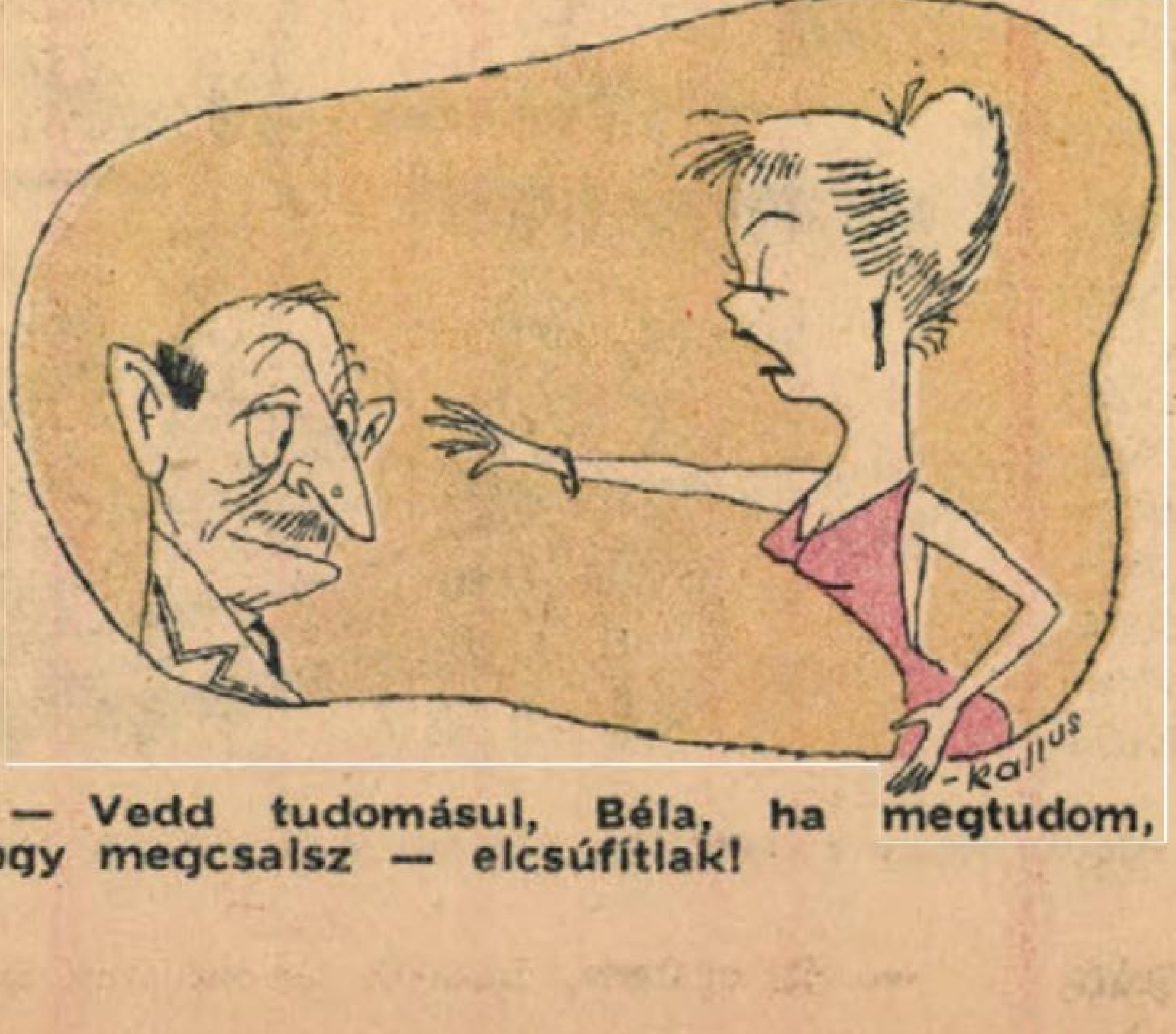

— Vedd tudomásul, Béla, ha megtudom, hogy megcsalsz — elcsúfítlak!

Halál a sablonra!

Csak kitörő örömmel üdvözölhetem a pompás kezdeményezést, mely korunk tétova művészetét igyekszik kikormányozni a sanyarú zsákutcából.

Tudniillik rájöttek, hogy kultúrvonalon idáig helytelenül értelmezték a személyes érdekeltség elvét. — Ugyanis például irodalmi téren, a szerzők nemcsak a tiszteletdíjat vették fel, ami még hagyján, mert levegőből nem lakhat jól egy felnőtt ember, hanem a műveket is túlnyomórészt ők maguk írták, tehát az egész dologban legfőként ők voltak személyileg érdekelve, egy szűk kis hivatásos csoport, nem pedig az olvasók széles rétegei, akiknek ezen áldatlan gyakorlat következményeképp már csak az a jelentéktelen szerep jutott, hogy végigböngésszék a verset, vagy novellát és kész.

Hol itt a személyes érdekeltség? Bizony alig néhol. Ámde itt van a kutya elásva!

Az olvasók ne csupán olvassák azt a könyvet, hanem írják is, mindjárt jobban fogja őket érdekelni, szívesebben vásárolnak belőle.

Nagyszerűen bevált a Magyar Ifjúság ilyenirányú kezdeményezése, hogy a fantasztikus regényt, rutintól összeaszalódott írók helyett, a lap lelkes olvasói fabrikálták sajátagyúlag. — Hasonlóképp készül, a szintén komoly népszerűségnek örvendő „Budapesti lányok" című folytatásos rádiójáték.

Örvendetes volna, ha a rokonterületek felelős tényezői is mihamarább levetkőznék álintellektuális gátlásaikat és felszámolnák végre ezt a többévezredes (mint kiderült, teljesen indokolatlan) arisztokratikus elkülönülést!

Hisz' gondoljunk csak arra, mennyivel színesebbé tenne egy opera előadást, ha például a Rigolettóban, „Az asszony ingatag"-ot Járai József helyett inkább valaki más énekelné el a közönség köréből, természetesen önkéntes jelentkezés alapján. — Vagy — mondjuk — a Tavaszi Tárlat látogatói, a rendelkezésükre álló festékkel és ecsettel, kedvük szerint módosíthatnák az egyes képeket.

Még oldalakon keresztül sorolhatnám, de aki ért az okos szóból, annak ennyi is elég, aki pedig nem ért, az meg amúgy is ragyogóan érvényesül az életben.

Dalmáth Ferenc

Házi kezelés

A gyerek három éves. Fiú. Áldott rossz kölyök, azt hiszem alig van párja. A napokban is szétdobálta összes játékát és azzal szórakozott, hogy mindegyikre külön-külön rálépett. Jól ment a dolog mindaddig, amíg a lendkerekes autó ki nem csúszott a lába alól. Mert akkor elvágódott és homlokát odakoppintotta az asztal lábához. Éktelen bömbölésre fakadt.

— Le kell nyomni hideg késsel — mondta a nagymama és már szaladt is a konyhába.

Ferike iszonyatosan bömbölt.

A nagymamának nem volt sikere a késsel, Ferike még csak a közelébe sem engedte.

— Borogatást rá! — szólt hirtelen a nagypapa és rohant a fürdőszobába.

A gyerek ordított szüntelen:

— Neeem... nem akarohom... nagyon fáj.

A nagypapa cselhez folyamodott:

— Látod, a nagypapa is beköti — szólt és zsebkendőjét hirtelen a saját homlokára kötötte. Ferike a könnyein keresztül nézte, de egyre csak visított:

— Fáj a fejem — aztán még fájdalmasabb hangon: — Kösse be nagymama is!

A nagypapa hunyorított és a nagymama fejére is rákerült a kendő.

— Na, most a Ferike fejét is bekötjük — próbálkozott a nagymama, de hiába.

Csöngettek. A gyerek szülei érkeztek meg a moziból. Megdöbbentek a két bekötött fejű öreget látva, de a nagypapa jelentőségteljesen hunyorított:

— Mi történt, Ferike? — kérdezte az aggódó anya.

— Kösse be anyu is — bömbölt a gyerek válasz helyett.

Nem lehetett vitatkozni. Apura is, anyura is, rákerült a kendő. Csak Ferike feje volt még szabadon. A szülők és nagyszülők egymás mellett ültek a sezlonon, bekötött fejjel, fájdalmas képpel, mint valami szükségkórház ápoltjai és fennhangon dicsérték a bekötöttfej előnyeit és jóságát, belekeverve a cicát is meg a mikulást is, aki szintén kendőt hord a fején. A nagypapa titokban bevett egy karilt, a nagymama meg nagyokat sóhajtozott.

Ferike zokogása azonban alig akart szűnni. A nagy sírásra bejött a szomszédból a jóságos Mária néni is, hogy mi van. A gyerek megint hangosabban bömbölt:

— A Mária néni is kösse be!

Már öten ültek egymás mellett, bekötött fejjel. Mária néni unokája, a kis 4 éves Béla bambán állt az ajtóban és ijedt szemmel nézte a fehérkendős szomorú embereket. Miközben a karilos doboz óvatosan kézről kézre járt, Ferike szeme felszáradt és vad tűz lobbant benne. Hatalmas csatakiáltással odarohant Bélához, kihúzta magát és így szólt hozzá:

— Béla! Játsszunk kórházat! Én leszek a doktor bácsi!

Halasi Árpád

Nyugat-Németország betegágyánál

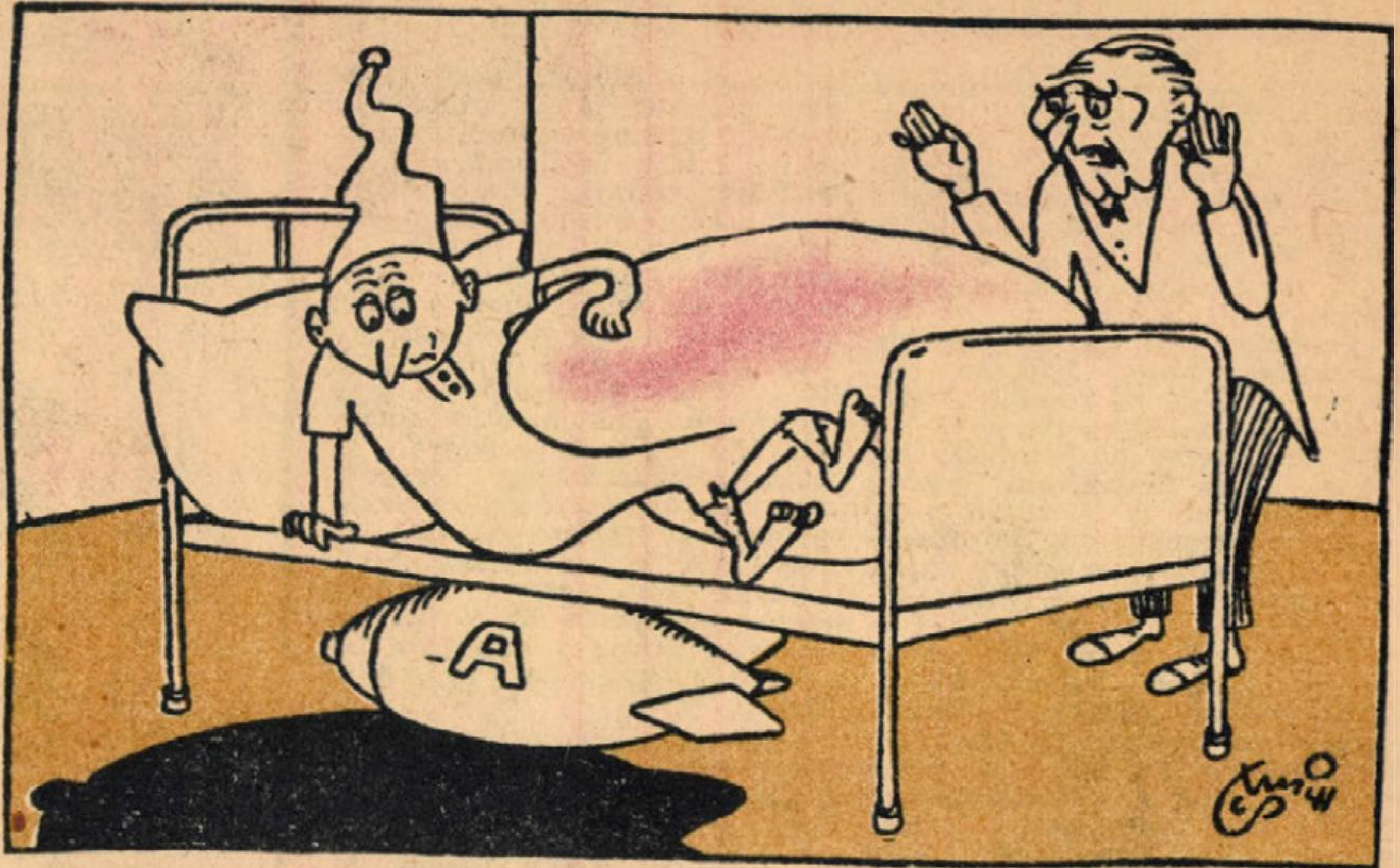

Adenauer: Nyugodj meg, Michel! A te biztonságod érdekében tettük oda...

(A Berliner Zeitung karikatúrája)

Tempó... de micsoda tempó!

Toncz Tibor rajza

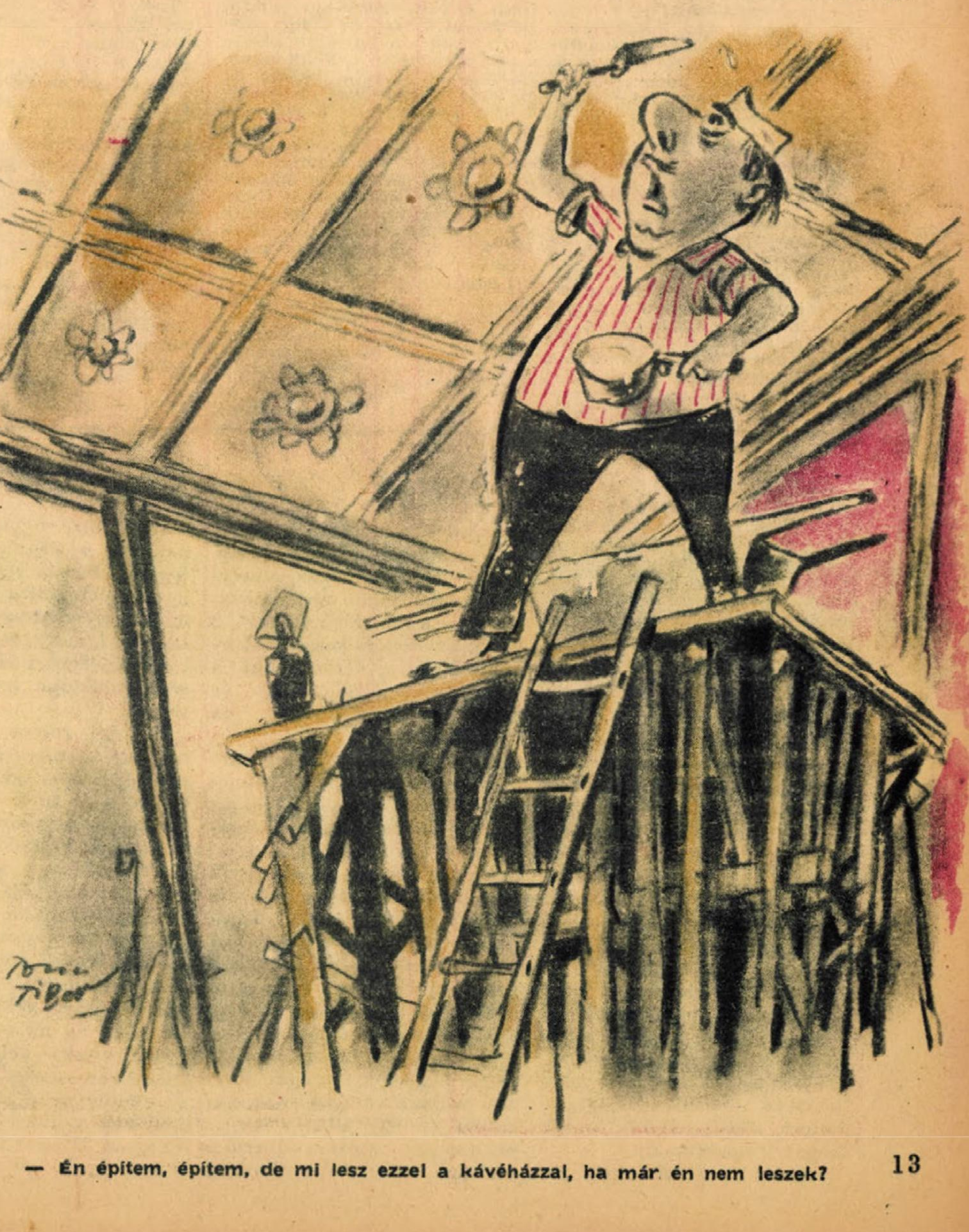

— Én építem, építem, de mi lesz ezzel a kávéházzal, ha már én nem leszek?

Le a bürokráciával!

Mátyásföld — posta nélkül

Budapest XVI. kerületének Mátyásföld nevezetű peremközségéről van szó. Itt van az IKARUS-gyár, van itt egy gépkocsiszertár, több sportegyesület, négy, rendkívül népes iskola és van 10.000 lakos is... Van itt minden, csak — posta nincs!

Azazhogy volna posta, de építkezés miatt február óta zárva van. Jó és rendes postaépület ez, de egyszerre csak valakinek eszébe jutott, hogy ezt ideje volna átalakítani: nosza, mindjárt el is kezdték egy, vagyis: egyetlenegy kőművessel! Hogy mit alakítanak rajta, az rejtély, érdemes volna kinyomozni.

De ha már muszáj volt átalakítani a teljesen jókarban levő, kifogástalan épületet, amely mindenben megfelelt céljának, legalább bérelt volna a posta valahol, akár a gimnáziumban, akár más iskolában, akár másutt egy helyiséget, ahol folytathatná munkáját. De ez senkinek sem jutott eszébe! Jelenleg az a helyzet, hogy minden ajánlott levél, utalvány, csekk, csomag, telefonszámla stb. miatt Sashalomra kell zarándokolnunk, ami körülbelül két forinttal megdrágítja nekünk a tarifát. A sashalmi postahivatal oly siralmasan szűk, hogy inkább azt kellett volna átalakítani...

Azt hiszem, még nem fordult elő a világtörténelemben, hogy egy fontos postahivatal körülbelül fél évig zárva legyen. A postavezérigazgatóság egyébként (hozzáintézett panaszomra) röviden azt közölte velem, hogy a helybeli postahivatal átalakítását az épület rossz állapota tette szükségessé és a hivatal „előreláthatólag f. é. július hónapban megkezdheti működését".

S ha nem jól látták előre, akkor talán még decemberben is Sashalomra fogunk zarándokolni?

Révai József dr.
Mátyásföld

Megértő lélek...

Schwott Lajos rajza

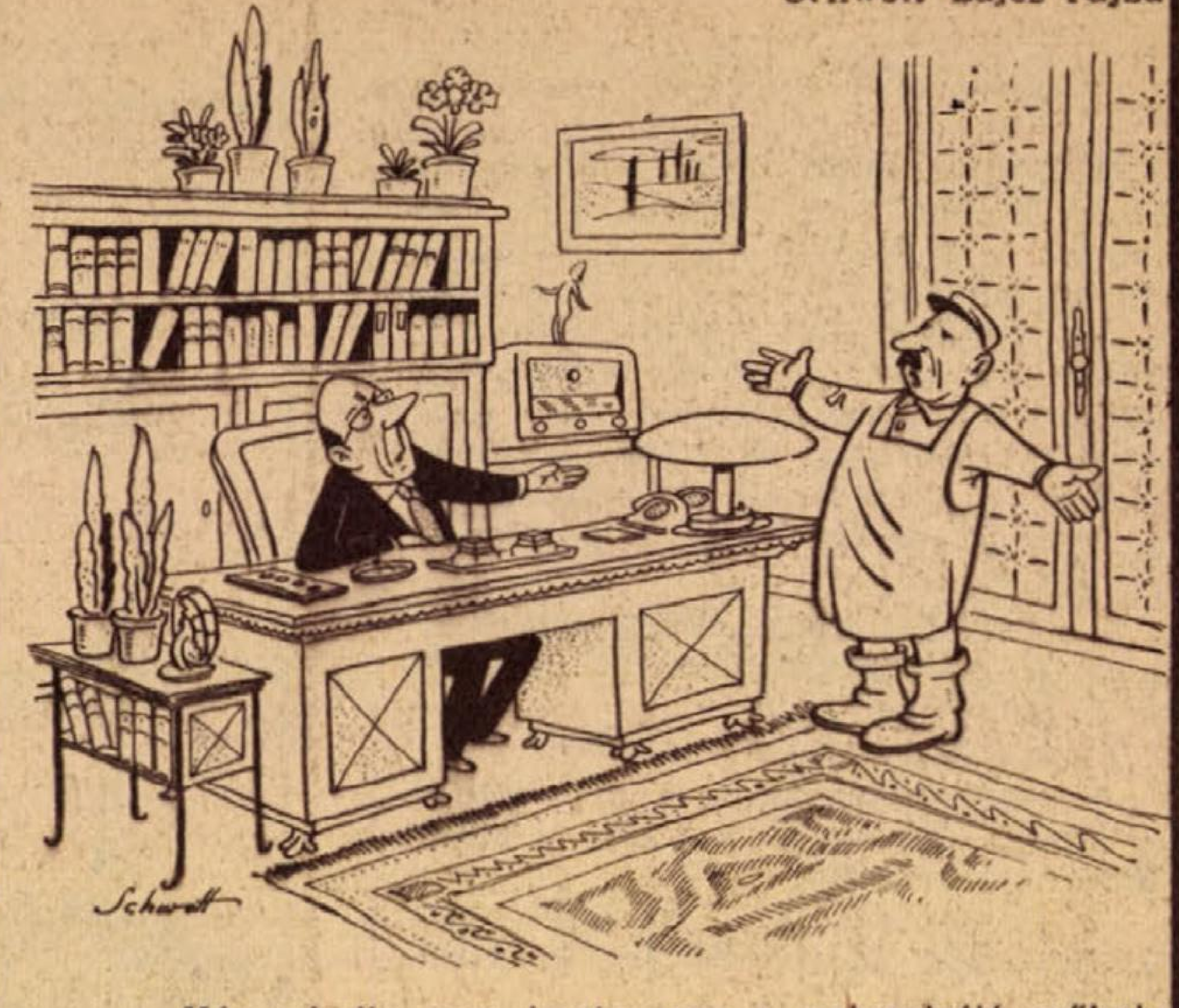

— Még mindig nem kapta meg a galvanizáló műhely az elszívót. Akkor miért ígéri az igazgató elvtárs már két éve?

— Mert három évig én is abban az egészségtelen műhelyben dolgoztam!...

Hol a tiszaszőllősi alma?

Mikor az a sokat emlegetett hitregebeli alma eltűnt az Éden TSZ kertjéből, a mennyei mindenhatóságok rögtön megindították a nyomozást és a tettesek, mire a nap lenyugodott, már kívülről szagolták a paradicsomot. A mennyei hatóságok intézkedése tehát gyors és bürokráciamentes volt, de a mi elveszett almánk — írja a Tiszaszőllősi Földművesszövetkezet ügyvezetője —, úgy elsodródott a bürokrácia dzsungeljében, hogy közel két év lepergése alatt sem tudunk nyomára akadni. Pedig nyomozunk rendületlenül!

Még 1955. augusztus 11-én történt, hogy a Tiszaszőllősi Földművesszövetkezet a 406. számú vasúti fuvarlevéllel 37 láda almát adott fel a Nagykőrösi Konzervgyár címére. Az alma tehát annak rendje és módja szerint útra kelt. Ez idáig rendben is van. A baj csak akkor kezdődött, mikor a Földművesszövetkezet sürgetni kezdte az az alma ellenértékét. A Nagykőrösi Konzervgyár azzal utasította el őket, hogy az almát a 23. számú fizetési megbízáson a szolnoki MÉK-nek számlázta és továbbította. No végre, megvan a tettes! — ujjongtak a tiszaszőllősiek és nyomban felvették a kapcsolatot a szolnoki MÉK-kel. Itt érte őket az újabb meglepetés, mert a szolnokiak meg azt válaszolták, hogy ők nem fizetnek, mert az almát a nagykőrösiek kapták meg. No végre! — szomorodtak el a tiszaszőllősiek. — Nincs meg a tettes! — és felvették a kapcsolatot a Ludas Matyival.

(bernáth)

Mi van a kanyári pékséggel?

Kanyár nagy falu, sok kenyeret fogyaszt, ezért a helybeli pékség alig győzte a sütést, eladást. Két héttel ezelőtt érthetetlenül ezt az egyetlen pékséget is megszüntették. Most a járási székhelyről, Derecskéről kapjuk a keletlen, sületlen, kétháromnapos kenyeret, de még ebből is keveset küldenek. Most jön a nagy dologidő, amikor bizony senki sem ér rá a boltot lesni, hogy mikor hozzák a kenyeret. Ha eddig szünetelt volna az üzem munkája, most májusban kellett volna megnyitni. Kérésünk: sürgősen állítsák vissza a kanyári pékséget!

Nagy István
és sokszáz kanyári lakos

Ha tudnád,

kedves Ludas Matyi, mennyire szerettem volna a Pauk vonósnégyest meghallgatni! Sajnos, nem tudtam meg, hogy hol lesz a hangverseny. Ugyanis a május 8-i újságokban mindössze útbaigazítást kaptam: „A hangverseny este fél nyolckor a KPVDSZSZ színháztermében tartják meg."

Tekintettel arra, hogy nem tudtam megfejteni a KPVDSZSZ szavak rejtvényét, nem hallgathattam meg Haydn és Mozart muzsikáját. Vajon a KPVDSZSZ-t olyan közkeletű rövidítésnek tartják, amelyet mindenkinek illik ismerni?

Polgár Kálmánné
Bp., VI., Csengery u. 64.

Huszárcsíny A HUSZÁR UTCÁBAN

Az alábbiakban a Huszár utca 6. számú ház regényét írjuk meg. Ezt a házat tizenkét évvel ezelőtt félig lebombázták és ez év januárig Csipkerózsika álmát aludta. Ekkor azonban megérkezett IKV herceg és homlokzaton csókolta. Erre a ház felébredt és január óta igen zajos életet él: tatarozzák, átépítik.

A régi mese itt véget is érne, de ebben az esetben a mese csak most kezdődik. Egyszóval „mesés dolgokat" műveltek a VII. kerületben. Az IKV ugyanis elhatározta, hogy felépíti a ház utcai frontját. (Ez a rész 1945 óta romokban hevert.) A tervezők ésszerű újításokat, valamint korszerűsítéseket eszközöltek a tervekben. Kiszámították, hogy öt lakással többet tudnának építeni, ha az eredeti nagyméretű 3 és 4 szobás lakásokból, az előírt méretkövetelményeket betartva — néhány négyzetmétert, illetve néhány kisebb szobát leválasztanak.

Ezt az új tervet közölték azokkal a lakókkal, akiket az átrendezés érintett volna. Mivel volt olyan lakás, amelynek leválasztandó része tizenkét év óta romokban hevert, a lakók szívesen és készséggel írták alá az új tervet. Ezt a tervezetet jóváhagyták és januárban megkezdődött az építkezés.

Az olvasó most persze azt hiszi, hogy az átépítés befejeződött és az öt család — akiknek a Tanács kiutalta a lakásokat — be is költözött.

De nem így történt. Az egyik lakó, aki az aláírások gyűjtése idején nem volt otthon, tiltakozott a falbontás ellen. A Házkezelési Igazgatóság azonban igen helyesen nem törődött ezzel az egyetlen lakóval s folytatta az építkezést. Ennek a lakónak három szobája és egy negyedik, nagy személyzeti szobája van. Idősebb házaspár és egy albérlő lakják ezt a négy szobát. A főbérlő a bírósághoz fordult. A bíróság helyt adott ugyan panaszának, de a végzés még nem jogerős. Ez az egyetlen tiltakozás felborította az építkezés munkafolyamatosságát. A Házkezelési Igazgatóság megfellebbezte a végzést és az ésszerűség elve alapján tovább építtetett.

A régi romos részek így tető alá kerültek és a lakások egy része is majdnem teljesen elkészült. A bírói végzésen felbuzdulva, még két lakó lépett vissza a szerződéstől, pont azok, akiknek régi, tizenkét év óta nem használt szobájuk is majdnem teljesen felépült és akik annak idején ugyancsak aláírták hozzájárulásukat.

A Házkezelési Igazgatóság tárgyal. Egyelőre áll az építkezés, és ha az ésszerűtlenség győz, vissza kell állítani a lakásokat — régi állapotukba. De eddig nem döntöttek. A helyszíni szemlék követik egymást. A Huszár utcai huszárcsíny egyik „tiltakozó lakójának" három szobája van. Ezeknek egyikében (a nagy udvari személyzetiben) papagájokat és kanárikat tenyészt. Az asszony arra hivatkozik, hogy beteg, nem tud most dolgozni — csak tenyészteni. Az építkezésnek csak a papagáj-szobára lenne szüksége, de a szobát most már nem akarják odaadni.

Ilyen körülmények között félő volt, hogy a régi helyzetet több százezer forintos költséggel újra vissza kell állítani.

Szerencsére a VII. kerületi Tanács VB elnöke, a mérnöki- és a lakáshivatal is a lakásépítés folytatását szorgalmazza, bár az IKV elkövette annak idején azt a szépséghibát, hogy az építkezést nem jelentette hivatalosan a műszaki osztálynak. Most eredménnyel kecsegtető tárgyalások folynak. Remény van arra, hogy győz a józan ész és felépül az öt új lakás. Bízunk abban is, hogy a madarak megelégednek egy mellékhelyiséggel vagy a főbérlő szobájával.

A. F.

Az életlen kések ÉJSZAKÁJA

Vacsora a nagyhírű vendéglőben. A fartőnek nevezett marhahús vitézül ellenáll az életlen késnek. Megpróbálom megforditani a kést: a tompa felével sem lehet vágni. Törzsvendég vagyok a vendéglőben, odakéretem az üzletvezetőt.

— Kérem szépen — szólok szerényen —, azt nem kívánom, hogy a marhahús puhább legyen. De miért nem fenik meg a késeket?

— Nem szabad, kérem — hangzik a meglepő válasz.

— Ki tiltja?

— Az ügyrend.

Kedvesen, szakszerűen meg is magyarázza:

— Vendéglátó üzemekben tilos a késeket élesre fenetni. Meg van ennek kérem a maga oka. Éles késsel a vendég esetleg kárt tehet valakiben.

Bámulattal nézem a kést. Tökéletes példány. Nincs az a marhafartő, amelyben kárt lehetne tenni vele.

s. a.

AUTÓ-LÁZ

Nem kevesebb. mint huszonhárom autót hoztak haza magukkal a Népi Együttes tagjai nagysikerű nyugati turnéjukról. A kitűnő művészek között Párizsban kitört a kocsi-láz. A házaspárok kivétel nélkül vásároltak maguknak autót. Amikor már együtt volt a pénz, egyébről nem beszéltek a művészek, mint a különböző márkákról. Egy kis bisztróban üldögéltek szaklapokat forgatva. Röpködtek az asztal felett a gyárak készítményei:

— Ford, Citroen, Peugeot, Opel...

A kis szőke táncosnő észre sem vette, hogy a pincér már kétszer kérdezte, mit óhajt. Végre válaszolt:

— Teát kérek.

— Rum, citrom? — érdeklődött a pincér.

A táncosnő szórakozottan mondotta:

— Citroen.

Terjed a divat

Vasvári Anna rajza

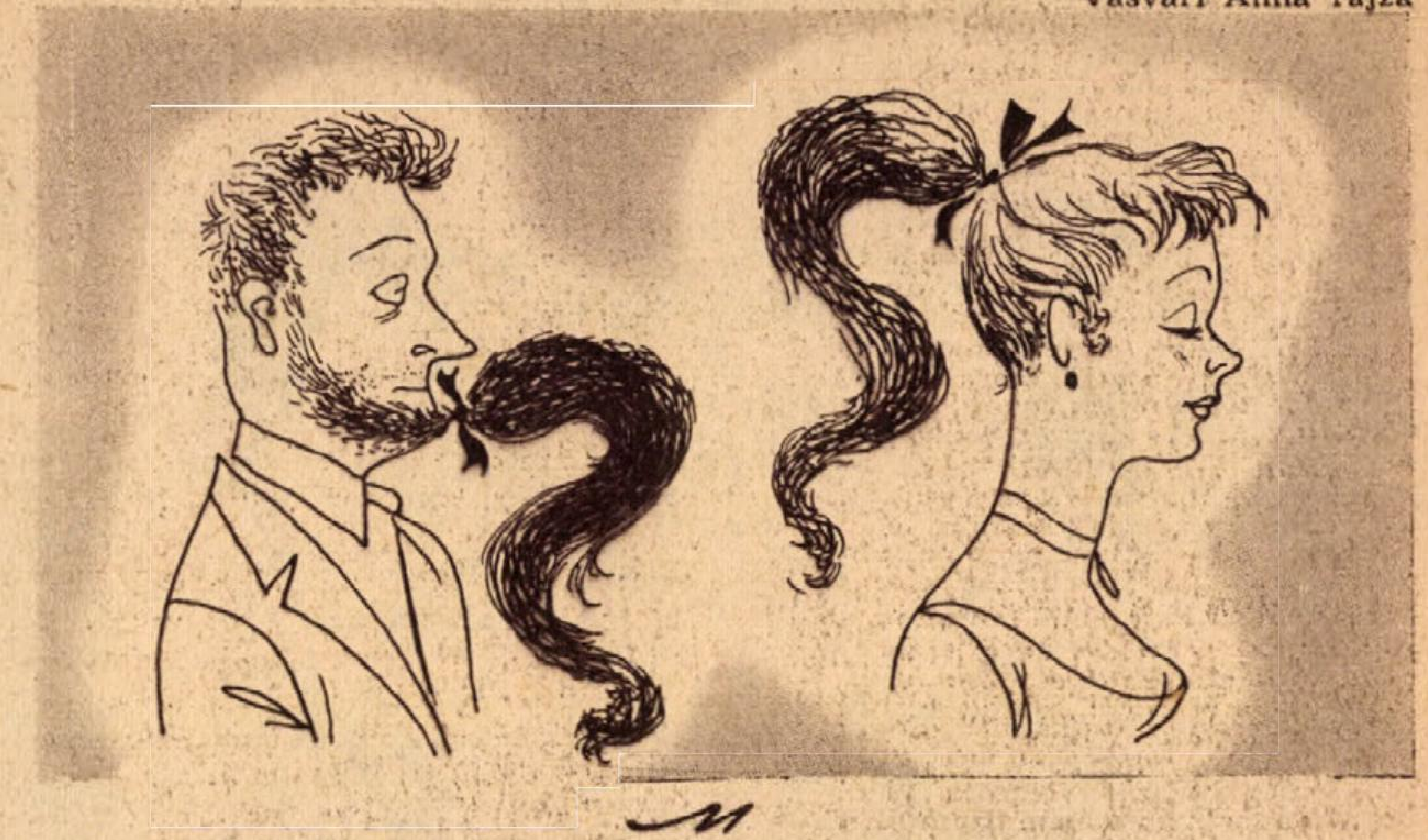

A káposzta mentegetőzik

Szür-Szabó József rajza

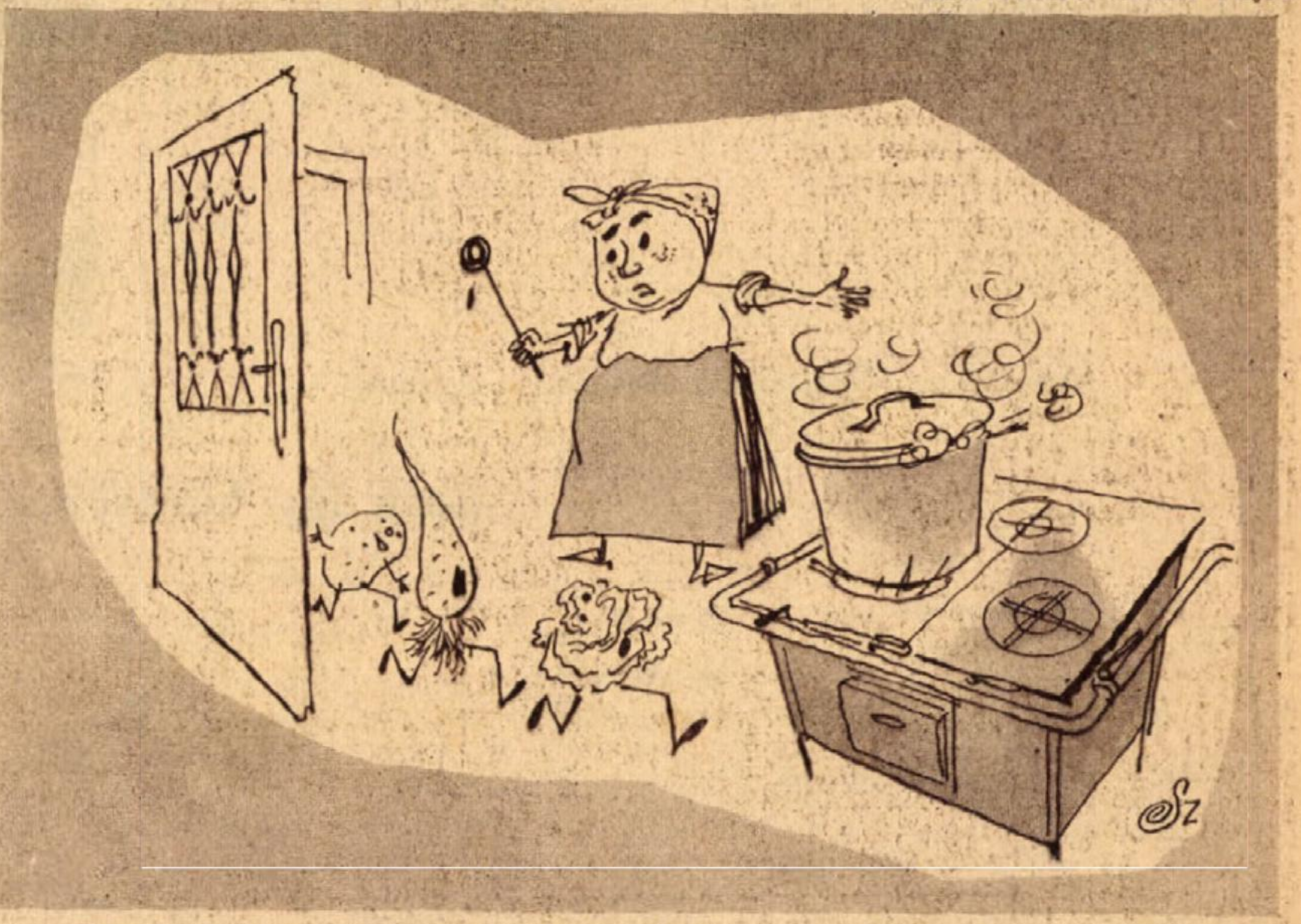

— Bocsánat, hogy csak vacsorára érkeztünk, de délután négy órakor indult a kocsink valahonnan a nyavalyából a zöldségesboltba . . .

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

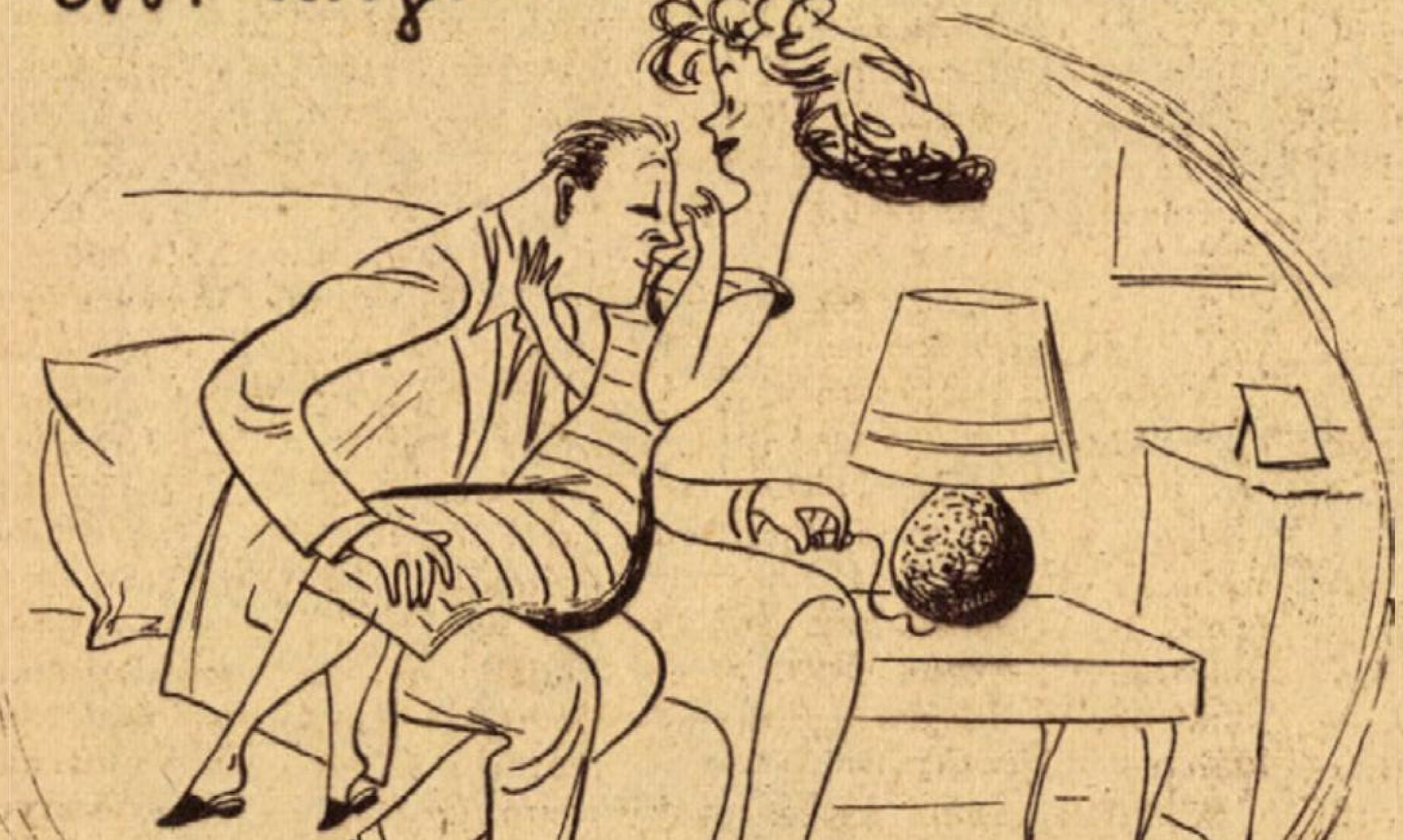

— Kopaszodsz . . .

A humor könyvéből

LISZT FERENC szomszédja, egy bankár, estélyt adott. A zongorán órákon át csupa silány zenét játszottak. Egyszerre megjelent hálókabátban és papucsban Liszt, a szomszéd. Lélegzetvisszafojtva nézték a Mestert, de megbocsátották neki nem éppen szalonképes öltözetét, mert látták, hogy a zongorához lépett. Liszt megállt a zongora mellett, a billentyűkön végigfuttatott egy gyönyörű glissandót, lezárta a zongora tetejét, kulcsát lehúzta, zsebrevágta és nyugodtan távozott.

•

CSORTOS GYULÁRA egy sorsjegyárus mindenáron rá akarta tukmálni a portékáját.

— Minden sorsjegyem nyer. Vegyen egyet, művész úr!

— Hagyjon békén — intette le a tolakodót Csortos. — Nem akarok én nyerni.

— Van olyan sorsjegyem is!

Ezt olvastuk

A Rádióújság címlapján hat fiatal tehetséges színművésznő áll a mikrofon előtt. A szöveg öt színművésznőt említ és felsorolja hibátlanul — mind a hatot.

Eszünkbe jut a régi cigányanekdota.

— Megyünk quartettet játszani . . . Hogy kik? . . . Hát mi hárman . . . Én, meg a sógorom . . .

Hogy kell vigyázni!

Szür-Szabó József rajza

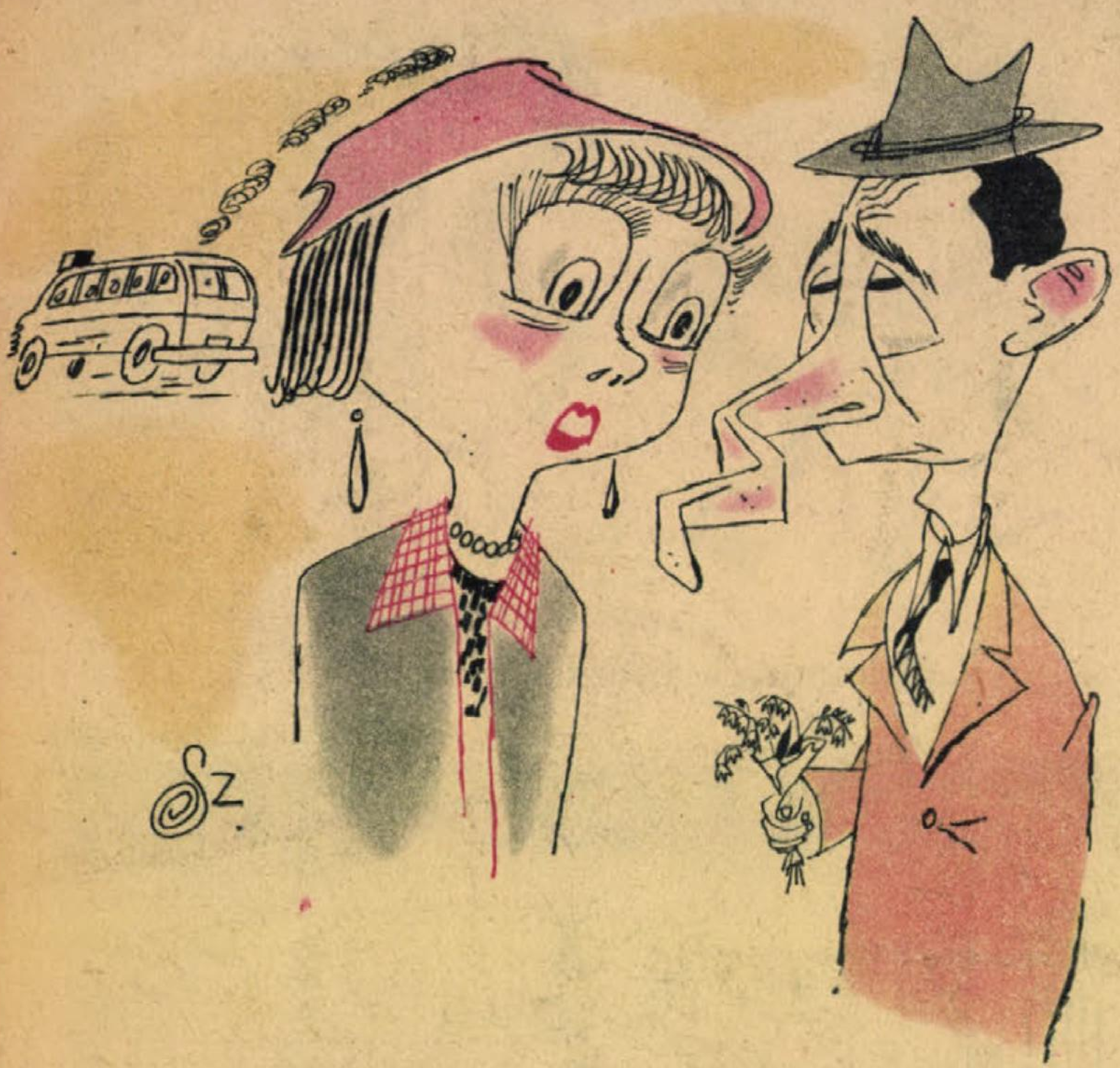

— Képzeld, az autóbuszajtó becsípte az orromat.

Külföldi mintára

Pusztai Pál rajza

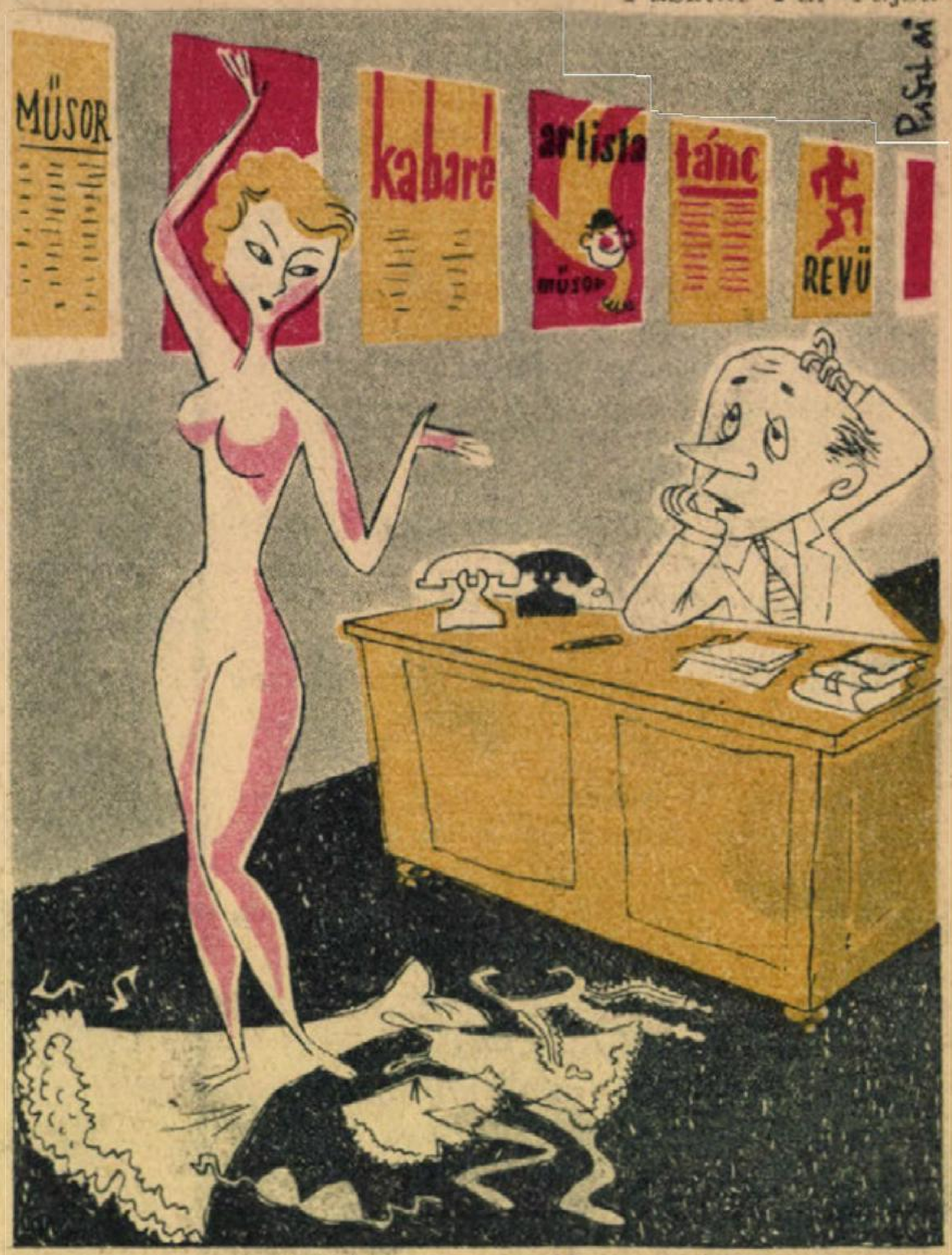

— És gondolja, hogy ez nálunk is érdekelné a közönséget? ...

Csak így lehetséges

Vasvári Anna rajza

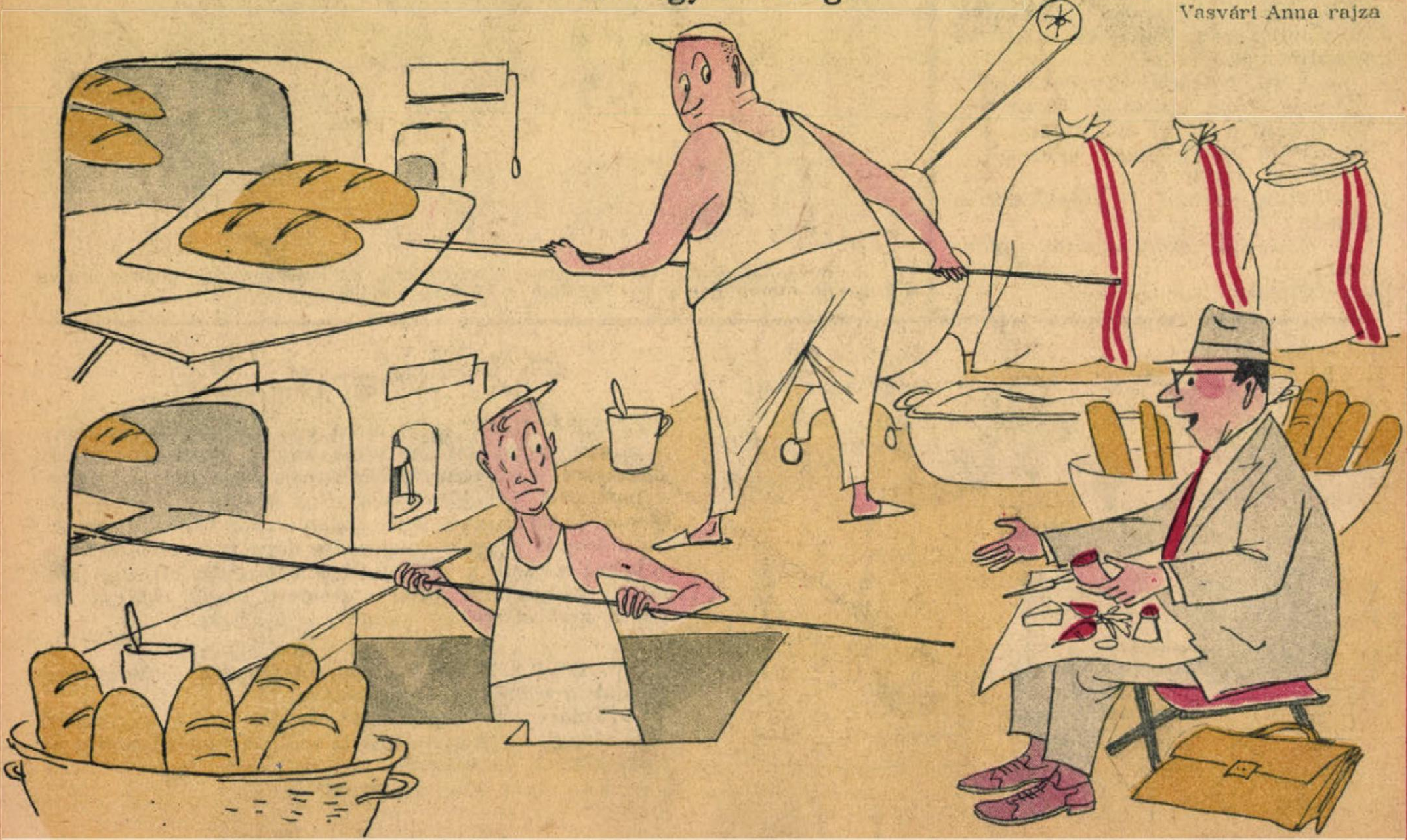

— Nem haragszanak ugye, de egyszer már szeretnék friss kenyeret enni...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.